

den12. mann

3/2009 – Kr. 20,-

**Alt ordner
seg. Alltid!**

Fotballkriser på mange plan

Ei av hovudsakene i dette nummeret handlar om krisesituasjonen i norsk fotball: Både økonomisk, sportsleg, publikumsmessig og når det gjeld tillit. Manglande realitetsorientering kan og vera ei krise i seg sjølv. For har egentleg fotball-Noreg teke krisene inn over seg?

Ikkje noko særleg, ser det ut for. I eit år med glisnare tribuner enn på lang tid, prosjekterer Norges Fotballforbund (NFF) nytt nasjonalanlegg med plass til 50 000. Med dei "rette" laga i cupfinalen, vil vel eit nytt og stort nasjonalanlegg verta fylt maks ein gong i året for fotballformål. Ikkje lett å forsvara ressursbruken, spør du meg. Og EM-søknaden skisserer ytterlegare tre anlegg langt større enn det kongeriket har greidd å fylla dette året. Både Viking og Lillestrøm har meir enn store nok anlegg som det er. Og det er berre unnaksvis Rosenborg fyller Lerkendal. I år har dei til og med vore under 15 000.

NFF søker om statstilskot på 6–7 milliardar kroner for å arrangera fotball-EM i 2016. Her har norsk fotball på mange nivå i årevis vist horribel mangel på grunnleggjande økonomisk styring. Andre sine pengar er sløst bort – utan at altfor mange innan fotballen synest det har vore noko problem. Det er grunn til å tru at dei har eit poeng som hevdar at mykje av dette har vore eit kalkulert overforbruk, basert på ei oppfatning av at belastninga med å slå lokale klubbar konkurs er for stor for kreditorane. Skamvitet er det dårleg med! Skal samfunnet premiera årevis med ukontrollert pengebruk med nærare 10 milliardar? Me veit nemleg at alle gigantbudsjett har ein lei tendens til å sprekkja.

Det er patetisk å sjå korleis NFF prøver å skryta på seg ulike slags inntenings-sjansar som eit slikt arrangement vil skapa. Men om poenget var innteninga, er det vel få som tvilar på at så mange milliardar kunne brukast betre på andre måtar. Og er alle nødvendige investeringar i infrastruktur teke med i reknestykket?

Så kan ein argumentera med at ein så stor idrett som fotballen fortener rause statlege tilskot for at resultatata skal bli betre. Men er då det å arrangera fotball-EM då den opplagte vegen å gå? Det er vanskeleg å sjå samanhen-gen mellom eit EM i Noreg og meir/betre breiddeaktivitetar eller spelarar av internasjonalt format. Eg trudde vel heller at det etter kvart er fagleg semje om at meir og betre trenarkompetanse i dei yngre årsklassane er ein nøk-kelfaktor.

UEFA har over femti medlemmer. Nesten halvparten av statane er meir fol-kerike enn Noreg, og dei fleste er meir tettbygde. 23 av dei er dessutan ran-gert før Noreg på den ferskaste FIFA-rankinga. Men andre ord, det er rikeleg med kandidatar som har betre grunnar for å arrangera EM enn Noreg. Og om nokon skulle lura; eg er slett ikkje sur for at Bergen ikkje er med i EM-vurderinga. Tvert om ser eg det som ein fordel for Brann at me slepp å bruka tid og krefter på EM. (Sjansane for at Noreg skal vinna ei EM-tildeling, er for-ersten ikkje overhengande.)

Det lurar seg inn den kjetterske tanken at når Noreg ikkje med det første greier sportsleg å kvalifisera seg for meisterskapen, så vil NFF "kjøpa" oss plass. Det var lett å registrera siklinga hos den norske fotball-fiffen etter førre EM. Vegen å gå for "ekte" norsk EM-deltaking ligg i sterkare satsing på breiddeaktivitet og trening av teknikk hos unge spelarar. Me kan godt greia å bruka nokre stalege kroner på dette. Men først og fremst må fotballen sjølv visa slik prioritering. Dette må gjerast gjennom godt arbeid i klubbane, ikkje gjennom mastodontanlegg for ein meisterskap.

Åshild Samnøy
redaktør

den 12. mann

den 12. mann er et uavhengig medlemsblad for Brann Bataljonen Bergen, skrevet av og for Brann-supportere. Synspunktene i bidragene reflekterer ikke nødvendigvis Bataljonens eller redaksjonens felles mening, men står for forfatternes egen regning. Neste nummer kommer i november.

I redaksjonen for dette nummeret:

Åshild Samnøy (redaktør)
Per Arne Flatberg
Tor Henrik von der Ohe
Tony Nordtveit
Rune Nilsen
Geir Vårdal
Leif Morten Nygård

Foto: Rune Nilsen, Bernt-Erik Haaland, Jon Petter Storfjell, Per Wie, brann.no, Tom Engelbrecht og redaksjonen

Andre bidragsytere: Stig Elvis Furset, Håkon Opdal, Steinar Nilsen, Martin Viksund, Frode Grytten, Avdeling vest

Grafisk produksjon: Leif Morten Nygård
Trykk: Unigrafisk Blankett/Hurtig-Trykk

Kontakt den 12. mann:
Åshild Samnøy - den12.mann@hotmail.com

Internett: <http://d12m.fanzine.no/>
Facebook:
www.facebook.com/group.php?gid=2362113294

Kontakt Bataljonen:
styret@bataljonen.no www.bataljonen.no

Org. nr. d12m: 986 906 533
Redaksjonsarbeidet avsluttet 5/9-2009.

Dette har du betalt for:

Side 1	Diego Nicolás Guastavino Bentancor (Foto: Bernt-Erik Haaland)
Side 2	Leder: Fotballkriser på mange plan
Side 4	Steinar Nilsen
Side 5	Spikeren i kisten
Side 6	Spillerportrett: Birkir Már Sævarson
Side 10	Stig Elvis
Side 11	Til minne om Sondre
Side 12	Håkon Opdal om fair play
Side 13	Fair play - revidert versjon
Side 14	Brann 2: Veien mot toppen
Side 16	Ståle Tveit - ungt forsvarstalent
Side 17	Hvor ble det av drahjelpen
Side 18	Angrip - NÅ!
Side 20	Supporterportrett: – Brann er en livsstil
Side 22	Året fotballen møtte veggen
Side 23	Tillitskrisen
Side 25	Aktørene
Side 26	Publikumskrisen
Side 28	En lisens til å miste motet av
Side 30	d12m for 10 år siden
Side 33	BBB-info
Side 34	QUIZ: Huseklepp vs Huseklepp
Side 35	To inn - fem ut
Side 36	Siden sist...
Side 37	En bekjennelse
Side 38	Branns sosiale forbilde
Side 39	d13m
Side 40	Noen kjappe: Tijan Jaiteh

Offensiv og underholdende fotball

Kjære 12. mann! I skrivende stund har vi akkurat slått Godset hjemme og satt tre nye, velfortjente poeng inn på konto!

For alle som var på Stadion var det en kanon opplevelse hvor dere supportere var med fra første sekund. Noe som ikke minst vår siste signering, Guastavino, fikk merke.

Jeg har lyst til å bruke denne muligheten til å si noe om sesongen så langt. For å ta cupen raskt og greit, er jeg overhode ikke fornøyd med at vi går ut i kvarten. For dårlig, og det må vi rette på til 2010.

Samhandling, fysisk kapasitet og roller

Når det gjelder serien, har jeg mer på hjertet:

1) Vi har brukt tid på å sette samhandlingen i laget både offensivt og defensivt. Dette mye på grunn av nye trenere og nye arbeidsmetoder som er tatt i bruk. I tillegg vil vi også trekke frem ny treningskultur og krav til forberedelse.

2) Vi har løftet den fysiske kapasiteten i hele laget, men ennå har vi noe å gå på her. Dette er noe som prioriteres ut året og som vil bli ytterligere prioritert fra januar 2010.

3) Rollespesialister. Dette er noe som vi ser etter og som vi kommer til å fortsette med å utvikle i gruppen.

For enkle mål mot

Resultatmessig i serien er vi middels fornøyd. Vi ser at vi leverer bra hjemme, men har ennå en god del å gå på fremmed gress eller kunstgress.

Det mest negative er at vi slipper inn alt for mye mål, og da tenker jeg spesielt på de "av den enkle sorten". Dette handler mye om å ta vekk risikoen når vi er under press og å være kyniske på egen banehalvdel. Dette er en mentalitet som vi har savnet i disse avgjørende situasjonene.

I tillegg må vi bli flinkere å forsvare oss som lag. Har vi en lagkamerat i problemer, må nærmeste mann reparere og bidra til å "eliminere eventuell skade".

Offensivt er vi i skrivende stund på pallen i antall scoringer, noe som vi får si oss fornøyd med. Vi angriper i et bra antall, og det skal alltid være fem alternativer til ballfører i den oppbyggende delen av spillet. For oss er det et viktig moment at vi alltid får bevegelse inn i åpent rom og at dette skjer samtidig med fem spillere. Dette liker jeg å kalle for offensiv samhandling.

Pasningspillet skal være hurtig og skal gå i hovedsak i lengderetning, men det er alltid viktig å "leite" etter muligheter i vending av spill. Dette er noe som vi tolker etter eventuelle svakheter hos motstander.

Sette motstanderne i undertall

De individuelle ferdighetene i eget lag er viktig å dyrke! Vi vil ha spillere som skaper overtall med å trekke av førsteforsvarer og setter fart mot neste pressledd. På denne måten vil vi alltid sette motstander i undertall med de bevegelser vi da har inn i rom.

Noe mer detaljert enn dette om vårt offensive spill er det kun spillerne i Brann som får på de lagtaktiske møtene våre. Håper dere har forståelse for dette.

Vi ønsker til enhver tid å spille offensiv og underholdende fotball som dere supportere er stolte av.

Overordnet skal enhver Brannspiller blø for den drakta han tar over hodet hver søndag! Han skal kjenne en stolthet og en ære å få lov til å slåss for og sammen med dere for felles resultat: VINNE!

*Sportslig hilsen
Steinar Nilsen
Foto: Rune Nilsen*

Speakereren i kisten

Poeter lytter gjerne til en indre stemme. Enkelte mennesker elsker å høre sin egen stemme, mens andre som gjør grusomme handlinger, ofte skylder på stemmer i sitt eget hode. På Stadion er det spesielt en stemme som får spillerne til å gjøre fryktelige ting.

Det var kanskje ikke akkurat landesorg da Erik Hanøy etter fjorårssesongen kunne melde at han ville gi seg som speaker på Stadion. "Hanøyen" som han ofte ble kalt, hadde opplevd det meste som en speaker kan oppleve. Han fikk være der når gullet kom hem, og han var på mange måter blitt som en far for det velkjente Brannbrødet. Mange vil nok gå så langt som faktisk å si at Erik Hanøy er Brannbrødet. Om det var den sistnevnte rolle som ble for krevende, skal vi la stå usagt, men han valgte i hvert fall å kaste inn årene.

Alle speakeres far

For folk som har gått på Stadion en stund, så huskes fortsatt Terje Bøe som alle speakeres far. I svunne tider før Brannbrødet regjerte byen, var det gamle Terje som herjet. Han kunne stå på hender, han elsket Brann og Store Stå og han hadde glimt i øyet. Mer forlanges egentlig ikke av en speaker. Eller forresten, gjør det det?

"Hanøyen" videreførte på mange måter en del av det som Terje Bøe hadde stått for. Han var aldri noen fullkommen erstatte, men en ting kan man i hvert fall ikke ta fra ham, og det var engasjementet han utviste.

Nå hadde selvsagt "Hanøyen" sine mangler. Han snakket blant annet like dårlig engelsk som Robbie Winters snakket norsk. Hvem husker ikke når Hamburg skulle bytte i UEFA-cupen i 2007. "Hanøyen" leste opp utgående spillers nummer på tysk, riktig nok var dette nummer to. Her hadde nok "Hanøyen" plukket opp ett eller annet fra diskoradioen sin eller Derrick, for han visste i hvert fall at to var "zwei" på tysk. Spilleren som kom inn hadde imidlertid et nummer langt oppe på tyvetallet. Da stokket det seg helt for "Hanøyen", og han måtte ty til den begrensede engelskkunnskapen sin og annonsere innkommende nummer og spiller på ængslisj.

Surt oppgulp

Nå er ikke dette verken Terje Bøes nekrolog eller et utdrag fra en av "Hanøyens" ungdomsskole-stiler på engelsk. Dette er kort og greit et surt oppgulp mot Arne Tvedt og den delen av kampproduktet som han har ansvaret for. Arne Tvedt treffer aldri speakeren på hodet, han er flisen i planken, og han

har ti tommeltotter i mikrofonen. Arne Tvedt er speakeren i kisten.

Da det ble klart at Hanøyen skulle gi seg etter fjorårssesongen, var det duket for masse skriverier på Branns egen hjemmeside. Nå kunne alle foreslå hvem som skulle bli ny speaker. Hvem foreslo Arne Tvedt? Hvem er forresten Arne Tvedt? Mange spørsmål, men ingen svar. Etter nærmere en sesong som speaker, er det imidlertid på sin plass å kunne felle en dom.

Mangler engasjement

Arne Tvedt er en mann totalt blottet for engasjement, og fremstår i dag som selve symbolet på at ekte lidelse faktisk har et navn. Arne Tvedt er stemmen i hodet til Erik Husklepp når han skyter utenfor og Rodolph Austin når han får rødt kort mot Tromsø. Arne Tvedt er roten til alt ondt og må snarest mulig legges i speakerkisten, som et dårlig forsøk på å tilfredsstille NFFs krav om total mangel på innlevelse og forståelse av fotballens vakre spill.

Mange vil nok anta at det kunne ligge opp til flere dårlige julebordopplevelser til grunn for disse skriverier. Til det skal det sies at verken undertegnede, eller undertegnedes utkårede, noensinne har truffet Arne Tvedt, verken på hjemme- eller bortebane. Arne Tvedt er sikkert en grei kar, kanskje kan han til og med være lidenskapelig og svinge Brannbrødet ut av brødboksen? Problemet til Arne Tvedt er at han har tatt seg vann over hodet. I Brann har det i de senere år tvunget seg frem en kultur der alle som tar seg vann over hodet, sendes til Løv-Ham. Undertegnede har faktisk vært på Varden amfi, og dessverre går også speakeren der utenpå den godeste Arne Tvedt.

Uten å skulle fremstå som noen karriererådgiver, så har nok ikke Arne Tvedt den store fremtiden som speaker. Arne Tvedt er helt sikkert flink til ett eller annet. Da gjenstår det bare å se om selvinnsikt er en av disse tingene. Finn frem hammeren, Arne, og sett speakeren i kisten. Neste år skal gullet hem, men da må vi ta lidenskapen tilbake!

*Sorte Svin
Foto: Rune Nilsen*

Se også d13m side 39

Høyrebackens venstredreining

Birkir Már Sævarson (24) ble presentert som en forsterkning på høyrebacken da den islandske landslagsspilleren kom til Brann sommeren 2008. Sports-sjefen presenterte ham som den nye Helge Karlsen. Allerede hjemme mot Marseilles ble han kåret til banens beste – som høyrekant.

Fakta:

Født: 11. november 1984.

Status: Gift; en sønn og en datter.

Til Brann: Sommeren 2008 – pr. 4. september 2009: 34 kamper og 3 mål.

Kontrakt: Ut 2011.

Tidl. klubb: Valur, Reykjavik i Island.

Landskamper: 4 A-landslagskamper og 1 mål (pr. 4. september 2009).

Meritter: Islandsk cupmester med Valur 2005; islandsk seriemester med Valur 2007; islandsk ligacupmester 2008.

Denne sesongen har han aller mest spilt venstreback, men har også prøvd seg på begge kantene – og så vidt som høyreback.

Om noen tror Birkir klager av den grunn, må de tro om igjen. – Det spiller ingen rolle at jeg ikke får rendyrke en bestemt posisjon, så lenge jeg får spille, sier Birkir selv.

Har masse spilletid

Og spille har han virkelig fått. Islendingen har startet i 20 av 23 seriekamper så langt denne sesongen og er en av spillerne med mest spilletid. Bare skader har holdt han utenfor laget. Han var rekordtidlig tilbake etter operasjon for fotballbrokk like før sesongstart. Litt lysketrøbbel holdt han bare utenfor troppen i en kamp.

Birkir har også tegnet seg på scoringslisten – så langt med to brannmål. Borte mot Start nylig ble han matchvinner. Men hans første scoring for Brann ble like godt nominert som kandidat til årets mål i TV2s kåring i 2008. Hjemme mot Lyn fikk han avslutte en fantastisk kontring i samarbeid med Jan Gunnar Solli og Petter Vaagan Moen.

– **Hvilke personlige mål har du som spiller?**

– Mine ambisjoner som fotballspiller handler om å kunne utvikle meg som fotballspiller gjennom spill på høyest mulige nivå. Birkir er ordknapp i stilen og liker best å vise sine kvaliteter i handling.

Endelig på heltid

– Selv synes jeg at jeg har utviklet meg mye dette året siden jeg kom til Brann. For første gang i karrieren spiller jeg fotball på heltid. På Island studerte jeg idrett ved siden av fotballen. Da hadde jeg mindre tid til trening og langt mindre tid sammen med familien enn det jeg nå har, forklarer han.

Bedre tid gjorde også at han og kona endelig fikk tid til å arrangere bryllup. Mens de andre brannspillerne brukte den ene uken spillerne hadde sommerferie til nettopp det, brukte Birkir friuken til å gifte seg.

Han synes for øvrig han har god nytte av sine tidligere idrettsstudier. – Det gir en god bakgrunn for fotballen, mener han.

Fartsfylt

– **Hva er din sterkeste side som spiller?**

– Det er utvilsomt farten.

Hans tidligere klubbleder presenterte han som en av Islands hurtigste spillere da

Steinar Nilsen om Birkir:

“Birkir dekker begge korridorene. Jeg føler at han har hatt en fin utvikling i løpet av året. Han er tryggere i løpet og har tatt fine steg. Jeg synes han har tatt utvikling både defensivt og offensivt. Hans sterkeste side er farten. Han har et veldig godt steg og er flink til å lese av situasjonene som kommer. Han har dessuten to bra bein til å være en spiller som spiller i korridor.”

han kom til Brann, og tidlig i vinter var han blant vinnerne av den knallharde bleep-testen som tester oksygenopptaket.

Birkir er ikke i tvil om hvor han synes han trenger å bli bedre: – Jeg må slå bedre innlegg og pasninger. Dessuten bør jeg bli bedre med venstrefoten, slår han fast.

– Islendinger klager mindre

– **Hva er største forskjellen mellom norske og islandske spillere?**

– Norske spillere klager mer om de er syke eller skadet. På Island fortsetter vi bare å spille. Der er det ingen som spiller fotball på heltid og vi har ikke muligheter for et stort støtteapparat. Dermed er det heller ingen som stopper oss, forklarer Birkir og innrømmer at å spille videre uansett skade ikke bare har en positiv side.

– **Hva er fair play for deg?**

– Om jeg ser at en annen spiller har fått en stor skade, sparker jeg bort ballen. Ellers handler det om respekt for de andre spillerne.

Birkir er begeistret for Branns publikum.

– Det gøyeste som finnes er å spille på Brann Stadion. Om det forekommer piping, er det alltid fordi vi fortjener det. Publikum gir oss det vi fortjener, mener han og legger til at piping fører til at han jobber hardere.

Liker best live-fotball

Siden Birkir har bedre tid enn noen gang tidligere, bruker han også mye tid på fotball også utenom kamper og treninger. Han er ofte observert på Brann 2-kamper, og liker langt bedre å se fotball live enn på TV.

Han følger også opp sønnen på åtte i hans fotballaktiviteter og gleder seg over at datteren også skal begynne med fotball.

– De liker det. Jeg ønsker at de skal drive med noe de liker selv, ikke fordi jeg pusher dem, slår han fast.

Birkir ser det som selvsagt at en del av det å være brannspiller også handler om å være et godt forbilde for barn og unge. – Det er viktig å snakke med folk og være positiv når vi er ute og møter publikum.

Ikke konger

I møte med spillerne fra Branns egen ungdomsavdeling legger han vekt på at A-lags-spillerne skal stå fram som ledertyper. – Men ikke slik at vi oppfører oss som noen konger. Vi må snakke med de unge spillerne og hjelpe dem.

I de fleste brannsupporteres øyne ble 2008-sesongen på mange måter en nedtur. Men Birkir ser det ikke slik. – For meg var det flott å få spille Europa-cup. Det var en erfaring og en positiv opplevelse og svært viktig for meg, selv om vi tapte.

Birkir Már Sævarson levner likevel ingen tvil om at han foretrekker å vinne kampene og håper han får oppleve mange brannseire i tiden som kommer.

Åshild Samnøy

Foto: Rune Nilsen

Alt ordnar seg. Alltid...

Eigentleg hadde eg tenkt å skrive om Dag Eilev Fagermo, Peter Kovacs og Eliteseriens mest usportslege mannskap, Odd, i dette nummeret. Men den gjennomtragiske ulukka på Gull (!) fjellet den 29. august, der Brann-supportar Sondre Arvesen omkom, vil det annleis. I staden for blir det eit minneord for Sondre. Sjølv om eg kjenner meg rimeleg sikker på at Sondre heller ville lese om Fagermo og Odd. Men han får tilgje meg, der han er. Det blir eit minneord som er det vanskelegaste stykket skrivearbeid eg noko sinne har gjort. Ikkje fordi det manglar stoff. Sondre fløynde over av påfunn og idear. Men fordi eg er redd for at det ikkje skal bli godt nok. At det ikkje skal komme opp på Sondre sitt nivå. For Sondre fortener det beste når det var det han gav oss. Ei erfaring som sorga fører med seg, er at ord blir så merkeleg tomme. Det er som om gråten og tankane rundt det som er skjedd grev ut og kvernar vekk meininga med ord. Kva skal vi seie?

Det skulle ikkje forundre meg det minste om Sondre synest det var eit strålende vær då han stod opp om morgonen den 29. august. For ein gongs skuld denne sommaren hadde yr.no meldt rett. Regnver som om vi allereie var langt inne i bergenshausten. Som om juleøttesten til Avdeling Vest kun var ein sykkeltur unna. Og vind. Motvind. Perfekte forhold for ein fjellmaraton. Som han hadde skrive på fjesbokstatusen sin kvelden før. "Dette går rett vest... Har det som fisken i vannet..."

Den statusen er nesten skummel å lese i ettertid. Men den viser kva slags type Sondre var. Han var total! Enten han greidde å snike seg

over gjerdet på bortekamp i Skien, og på mirakuløst vis havna i spelargarderoben midt under kampen (det finst visst biletbervis på det ein eller anna plass...) eller som i gullsesongen 2007...då AC/DC-tributebandet Dirty Deeds heldt konsert i heimbyen Mjøndalen. Det var laurdagen før bortekampen mot LSK. Vi hadde sove i fleire timar då Sondre gjekk til sengs etter nachspielet i stova vår i Drammen. Vi hadde også sove i fleire timar då han fullførte Oslo Maraton på formiddagen. Men han var den mest vakne av oss då Brann knuste LSK, og sørgde for at det kun var teori som kunne ta frå oss gullet. Eller som kvar gong i Fredrikstad. Guten skulle ikkje berre ha pølse i vaffel. Han skulle ha pølse i vaffel med jordbærsyltetøy og ketchup. Eller...eller...eller...

Sogene om Sondre er av det stoffet som andre gjer gode pengar på å lage draumar ut av. Som det vart skrive ein stad etter dødsfallet: "Kreativiteten til Sondre kunne gjort han til millionær. Men i staden for brukte han den til å gjere oss glad". Sondre var åndshovdingen i Avdeling Vest. Skjerfa med "Hater NFF" på var han. Spør du Hasunds Hund, vil dei svare det samme om "Øl & Kjøt"-skjerfa. Brann Bataljonen Øst? Vi stolte på at Sondre ordna opp. I alt. Det var som han sjølv sa: "Alt ordnar seg. Alltid."

Vi har eit mantra i supportertermiljøet. Og det er at klubben alltid er viktigare enn enkeltpersonar. Ingen er uerstattelege. Eg er slett ikkje sikker lengre. I Sondre har Sportsklubben Brann mista ein av sine aller beste menn. Vi har tolt å "mista" både den eine og den andre av spelarar. Men tru meg. Det kjem til å gå generasjonar før Frydenbø-tribuna og SK Brann kjem over tapet av Sondre Arvesen. Difor er det all grunn til å frede plassen hans på Felt D. På same viset som vi har freda trøye nummer 27. (Kvisvik er trass alt levande...)

Var Sondre ei legende i si tid? Ja visst, men vi vart kanskje ikkje klar over det før han forsvann. Som det er med alle store menneske. Det er liksom ein umuleg tanke at dei skal bli vekke fysisk for oss. Eg vil samanlikne han med min største helt. Elvis. Som Elvis var Sondre unik. Som Elvis var han tilnærma umulig å mislike. Som Elvis var Sondre ein stilskapar innan kulturen sin, supporterkulturen. Eg skal ikkje seie "kvil i fred". For Sondre sin stil var ikkje nett å kvile. Eg vil derimot avslutte med Sondre sitt eige juledikt, forfatta på fem små minutt, sendt på sms julafta 2007 (for dei som ikkje hugsar: Rushfeldt var høgaktuell for Brann på den tida):

*"Jule Ale, gourmet fra Aass
Martin Andresen puttes i boss
Nissen kom tidlig til Bergen i år
Rushfeldt kommer, Ramiro går
Lam fra Hardanger blir pinnekjøtt
Årets farger er gull og rødt
Til helvete med klan og kanarifugl
Gullet e heme, gledelig jul!"*

Slik! Gje no den mannen ein applaus!

Stig Elvis Furset

Foto: Tom Engelbrecht

Til minne om Sondre

Det var et sjokk da vi fikk telefon lørdag kveld med beskjeden om at Sondre var savnet etter Styrkeprøven. Været hadde vært dårlig, noen av oss hadde meldt avbud pga dette. Men Sondre var en standhaftig mann og en ukuelig optimist. Han skulle gå han, uansett. "Alt ordner seg", sa han. "Alt ordner seg. Alltid." Det var standardsitatet til Sondre. Og når det var sagt, så var han ikke til å rikke.

Sondre gav oss utallige morsomme øyeblikk og episoder som vi husker godt. Vi har ledd utrolig mye, både av og med Sondre. Det var aldri et kjedelig øyeblikk med den mannen rundt oss, det var alltid noe sprell han fant på.

Organisator av rang

Sondre var en organisator av rang. Han hadde et fantastisk engasjement og kontroll på alt rundt seg og ikke minst kontroll på oss andre. Vi fikk titt og ofte lange mail fra han med liste over arrangementer og ting som skulle skje i nærmeste fremtid. Hvilke konsert eller arrangement som sto for tur, neste brannkamp, hvor vi skulle samles, hvordan reise til kamp eller andre sprell som Sondre kom opp med. Alt var tilrettelagt.

Vi husker spesielt juleøttesten til Avd. Vest i fjor. Sondre var som alltid ølsjef og hadde kontroll på alt. Sondre og Liv var på ferie i Østen ukene før og kunne ikke planlegge juleøttesten. "Hvordan i alle dager skulle dette gå uten Sondre?" tenkte vi. Men før vi fikk sukk for oss, kom det en lang mail fra Sondre der arbeidsoppgavene var fordelt til oss alle, spesifisert ned til den minste detalj. Ikke noe var utelatt. Dette var Sondre i et nøtteskall. Han holdt styr på alt og alle rundt seg, selv om han ikke var til stede.

Evig optimist

Det var umulig ikke å bli glad i Sondre. Han var en evig optimist, uansett hvilken absurd situasjon eller veddemål han roter seg opp i. Og han var en mann som holdt ord. Det illustrerer veddemålet han tapte i 2004 og derfor syklet Bergen-Molde. Andre hadde gjerne vitset vekk et slikt veddemål, men Sondre fullførte. Han fikk jo trent...

Trening var en lidenskap for Sondre. Han hadde en fysisk helse og kapasitet som andre bare kunne drømme om. For å si det sånn, det er ikke mange som går rett fra nachspiel og løper Oslo maraton. Men det gjorde Sondre. Han fortalte at når de sto samlet før løpet, så luktet alle de andre tigerbalsam. De hadde smurt inn beina for å pleie muskulaturen og gjøre seg klar for løpet. Og Sondre? Jo han sto og trippet med Irish Coffee-ånden sin og sa: "Skal vi snart løpe, eller?" Etterpå gikk turen videre til Lillestrøm der Brann skulle sikre seg tre poeng og seriegull. På flyet hjem, da Eirik Bakke spurte Sondre om han skulle være med ut å feire seieren, så svarte Sondre: "Nei, jeg skal hjem og sove..." Så selv Sondre kunne bli sliten av en slik turbohelg.

Ville ha med alt

Sondre kunne ikke gå glipp av noe og ville være med på alt. Vi husker spesielt den helgen han deltok på Ironman-løpet. Svømme, sykle og løpe maraton på samme dag var ingen umulighet for Sondre. Dagen etter hadde noen av oss andre planlagt en tur over vidden, og forståelig nok takket han nei til å være med siden han skulle delta på dette løpet dagen før. "Mulig eg blir litt sliten," sa

han med et glimt i øyet. Søndagen kom, og det var ingen bombe at det utpå dagen tikket inn en tekstmelding fra Sondre med spørsmål om hvor langt vi var kommet. Han og Liv ville ta turen fra Fløyen og møte oss på halvveien. Og da vi møtte Sondre og Liv ved Rundemanen, var han både stiv og støl, gikk som ei krøkke og hadde tatt av flere kilo. Men han kom i sitt vante, gode humør. "Ordnet seg dette også," sa han og viste stolt frem Ironman-gensereren han hadde fått. Dette oppsummerer bare hvilken kapasitet den mannen hadde. Mannen var gal, men på en god måte.

Sondre var stor AC/DC-fan. Flere i gjengen reiste verden rundt for å oppleve bandet, selvsagt med Sondre i førersetet. Det var fotball, øl og rock der i gården.

Husker i februar da vi var i Stockholm og skulle på AC/DC-konsert og skulle bo på et herberge der vi blant annet kunne leie sengetøy. Vi andre gjorde dette og betalte 50 kroner hver. Vel opp på rommet sitter Sondre og humrer for seg selv. "Ka no, spurte vi" og skjønte at Sondre hadde noe i ermet. "Se her," sa han og dro opp et sengetøy prikk lik det vi hadde leid og sa: "Jeg betalte kun 39 kroner på Ikea!" Det var Sondre på tur, det.

Dypt savnet

Sondre vil bli dypt savnet av oss alle. Han etterlater seg et stort tomrom som blir vanskelig å fylle, en nesten umulig oppgave. Men han etterlater seg også masse gode minner, minner som vi kan bruke for å komme oss videre og igjennom sorgen. Og ikke minst, for å hedre Sondre for den fantastiske personen han var.

Han hadde aldri noe stygt å si om noen andre, hatet ingen. Jo, han hatet én ting, og det var NFF.

Han hadde humor av rang, forfattet tekst på en knivskarp måte og ikke minst var han rask på avtrekkeren. Et godt eksempel på det var da han møtte Kenneth Udjus, keeperen i Brann, på en bensinstasjon, der Udjus var i ferd med å betale for noe mat og Sondre skyter fra hoften: "Se der, ja, Udjus, er det "keepermat" det går i?" Det føyer seg bare inn i rekken av gullkorn fra Sondre.

Tilslutt vil Avdeling Vest få uttrykke sin dypeste medfølelse og sympati for Liv og familien. Tapet av Sondre er ubeskrivelig vondt for oss alle. Om man kan se noe positivt oppi alt som har skjedd, så er det påminnelsen om at livet vårt er uforutsigbart og at tiden med våre venner og familie er dyrebar. Ta godt vare på hverandre og nyt de øyeblikkene dere har og som vi skaper sammen!

Hvil i fred Sondre, du vil alltid være med oss. Alt ordner seg. Alltid.

Avdeling Vest

d12m har utfordret Håkon Opdal til å presentere noen tanker om hvordan han oppfatter "fair play". Bakgrunnen for at vi spør ham er ikke først og fremst hans rolle i cupkampen mot Odd, men at han er Branns kaptein. Dessuten er han en spiller som gjennom lang tid har vunnet troverdighet som fair-play-forkjemper.

Håkon Opdal om fair play

Konkurrere på like betingelser. Fair play. Hva legger jeg i det? Å bli oppfattet som en fair spiller gir respekt og god selvfølelse, og i det lange løp gjør det de fleste til bedre spillere.

Alle setter høyt det å kunne møte både mot- og medspillere så vel som supportere med hodet hevet og vite at man har gjort sitt beste. Derfor kan det være lurt å tenke gjennom hvordan vi vil fremstå på og utenfor banen.

AV OG TIL OPPSTÅR utfordrende situasjoner. Man blir nødt til å velge, og det veldig fort. I løpet av et sekund skal man gjøre det som er riktig. For laget, for seg selv og for fotballen. Her kan det være motstridende interesser, og det er i disse situasjonene det er greit å tenke "fair play". I det sekundet av kampen er vi alle på samme lag, på samme måte som vi er på samme lag utenfor banen. På lag med fotballen. Det er riktig å sette fotballen først!

ALLE HAR SINE EGNE GRENSER og prøver å følge dem. I en situasjon der fotballens regler ikke forteller en hva man bør gjøre, er det

fornuftig å tenke større. Hvordan vil vi ha det på banen og på tribunen? Er det noen regler som gjelder uansett hvor vi befinner oss? Å opptre med ære er viktig. Det gjør vi med å gi alt og være fair. Av og til hører man at noen bare har æren å spille for, jeg mener det ikke er så rent lite!

DE MEST VANLIGE EKSEMPLENE på fair play er når vi spiller ballen tilbake til motstanderen som har gitt fra seg ballen pga en skadet spiller, eller etter en hard takling at vi hjelper motstanderen på beina igjen. Dette er noe som koster lite å gjøre, men det fremmer fair play og skaper en god atmosfære på stadion.

DET ER ALLTID LETTEST å rope på fair play når vi kommer dårlig ut av en tvilsom situasjon. Og det er sånn at vi blir passet ekstra godt på i tiden etter vi har klaget på andre. Ingenting er bedre enn det. Dette er en kjempefin anledning for oss i SK Brann til å vise at vi er et godt fotballag, med knallharde taklinger, fantastiske driblinger og mål, og ære både på og utenfor banen.

Håkon Opdal

Foto: Rune Nilsen

Fair play

Revidert versjon for nasjonen Norge

Så langt ut i sesongen viser det seg at FIFA sine fair play-reglar ikkje funkar heilt som planlagt i norsk fotball. Her er det så mykje rot og rølp at FIFA no går ut med ein eigen, revidert versjon for Norge. Klipp ut og heng opp på garderobeskåpa rundt i landet:

5. Tenk på fotballens interesser framfor egne interesser

Norsk tilpasning: Denne kan du glatt hoppe over, dine egne interesser er alltid det viktigste dersom du skal bli selt til ein klubb ute i Europa og få deg Porsche.

6. Ver ein ekte fotball-ambassadør

Norsk tilpasning: Litt sånn som hurragjengen i leiinga av forbundet!

7. Si nei til doping, narkotika har ingenting på ei fotballbane å gjøre

Norsk tilpasning: Alkohol derimot! Legg inn snusen og skål, for faen!

1. Spel fair, ein siger er utan verdi dersom han er oppnådd på uærlig vis

Norsk tilpasning: Ærlig talt. Skår først, spør heller etterpå, det er for mange sytekoppar ute på banen, om ein skal stoppe spelet bare fordi ein homo legg seg nedpå, blir kampen aldri ferdig.

2. Tap på verdig vis og skuld ikkje på absolutt alle andre

Norsk tilpasning: Altså, nokon må ein jo skulde på, når ein sjølv gjør nesten alt rett og likevel tapar så det susar. Å kalle andre for alkisar og liknande må vere heilt greit.

3. Vis respekt for spelets reglar, då blir spelet meir underhaldande

Norsk tilpasning: Grisetaklingar er også topp underhaldning, å klippe ned spelarar bakfrå på kynisk vis er så nær det geniale som norsk fotball nokon gong kjem.

4. Akseptér dommartrioens autoritet

Norsk tilpasning: Fåkk dommartrioen! Norske dommarar har eit jævlig markeringsbehov, har dei ikkje?

8. Spark rasisme ut av fotballen og vis toleranse for all religion

Norsk tilpasning: Dette gjeld ikkje muslimar, doggy-style-moro er bare moro, vi må ikkje bli ein gjeng med pripne kvinnfolk heller.

9. Vis nulltoleranse ovanfor gambling, korrupsjon og grådighet

Norsk tilpasning: Vi vil også ha litt av kaka. Fotball er milliardbutikk for sleipe utlendingar i silkedressar. Korfor skal ikkje eit par millionar hamne i lomma på norske klubbar og agentar? Forfalska signaturar er ein måte for vesle Norge å spele ball med dei store.

10. Bruk fotballen til å skape ei betre verd

Norsk tilpasning: Det der med ei betre verd forsøkte Michael Jackson å ta seg av, og sjå korleis det gikk med fyren.

11. Fotball er sport, og sport er fred

Norsk tilpasning: Særlig!

Frode Grytten

Først publisert på <http://frodegrytten.tv2blogg.no/>. Gjengitt med tillatelse.

Veien mot toppen

Runde 1:

Brann 2–Vadmyra, 4–0. Målskårere: Azar Karadas(3) og Cato Hansen.

Med fra A-laget: Kenneth Udjus, Armann Bjørnsson, Kristian Flittie Onstad, Hassan el Fakiri, Matias Møvik, Cato Hansen og Azar Karadas.

Etter en litt krampaktig første omgang, ble det mer fart i andre. Vegard Karlsen la cornerne som Azar stanget inn på to av målene. Også Azars tredje mål var på hodet. Brann var dominerende, og selv om de slapp seg litt nedpå på slutten, var Vadmyra-guttene sjanseløse.

Runde 2:

Bergen Nord –Brann 2, 2–1. Målskårere: Anders Næs.

Med fra A-laget: Johan Thorbjørnsen og Matias Møvik.

Uten noe særlig hjelp fra A-lagspillere ble dessverre ungguttene våre lettvektene i forhold til store, tunge Bergen Nord-spillere. Utover i kampen viser guttene våre at de er mer utholdende enn motstanderen, og i andre omgang skaper vi et par sjanser. Men det stemmer dessverre ikke helt på den siste tredjedelen av banen, og det blir et noe ufortjent tap. Målet til Næs kom etter et langskudd fra rundt 25 meter, som keeper strengt tatt burde tatt.

Runde 3:

Brann 2–Sandviken, 2–1. Målskårere: Sandrino Arenas og Azar Karadas.

Med fra A-laget: Kenneth Udjus, Bjørn Dahl, Kristian Flittie Onstad, Armann Bjørnsson, Matias Møvik, Cato Hansen, Azar Karadas.

I første omgang dominerer vi banespillet, og det første målet kom etter fine kombinasjoner mellom Cato Hansen og Sandrino Arenas. Utover omgangen skaper vi et par sjanser, og det andre målet kommer etter en

fin soloprestasjon av Bjørn Dahl på høyrekanten. Han legger fint inn, og Azar Karadas header sikkert i mål. Andre omgangen blir det aldri noe særlig fart over, og ingen av lagene skaper særlig. Sandviken får et trøstemål, men seieren var i realiteten aldri truet.

Runde 4:

Brann 2–Vestsiden Askøy, 4–0. Målskårere: Cato Hansen (3) og Matias Møvik.

Med fra A-laget: Kenneth Udjus, Bjørn Dahl, Armann Bjørnsson, Kristian Flittie Onstad, Bjørnar Holmvik.

Vi gikk tidlig opp til 1–0 med Cato Hansen. Etter scoringen var det faktisk Askøy-laget Vestsiden som hadde ballen mest, uten at de kom til de helt store sjansene. I motsetning til Sandviken-kampen, så var dette en relativt fartsfylt kamp fra begge lag. Men Brann viste seg som det mest effektive laget, og gikk opp til 2–0 ved Cato Hansen. Mot slutten av første omgang kom dagens høydepunkt: Matias Møvik knuser et frispark fra rundt 17–18 meter over muren, og opp i nærmeste vinkel, 3–0! Ronaldo-klasse av unge Møvik! I andre omgang skjer det ikke stort. Et stykke ut i kampen viser Cato Hansen frem farten sin, plukker opp en løs ball, runder keeper og setter ballen enkelt i mål.

Runde 5:

Brann 2–Hald, 5–3. Målskårere: Ronny Skjelde (2), Vegard Karlsen (2) og Daniel Kalstad.

Med fra A-laget: Johan Thorbjørnsen og Bjarte Haugsdal.

For andre kamp denne sesongen måtte våre unge spillere klare seg selv mot antatt større og fysiske spillere. I denne kampen viste de virkelig hva som bor i våre unge talenter. Vi åpner forrykende, og Ronny Skjelde putter til 1–0 fra kloss hold. Et-

ter hvert tar Hald mer og mer over, og de putter raskt to mål. Vegard Karlsen scorer sikkert på straffe. Like før 30 minutter var spilt, setter Hald inn 3–2, et resultat som holder seg til pause. Hald slår Brannjuniorerne på fysikken, og to av målene til Hald kom på dødball. Anført av en sprudlende Helge Nilsen på sidelinjen, valser ungguttene våre over Hald-spillerne i andre omgang. Ronny Skjelde runder keeper tidlig i omgangen, 3–3. Anders Næs fikser så vår andre straffe, som Vegard Karlsen setter sikkert i mål til 4–3. 5–3 kommer etter et frispark fra Daniel Kalstad.

Runde 6:

Baune–Brann 2, 0–2. Målskårere: Matias Møvik og Vegard Karlsen.

Med fra A-laget: Johan Thorbjørnsen, Bjørn Dahl, Armann Bjørnsson, Bjarte Haugsdal, Matias Møvik og Cato Hansen. Etter en relativt jevnspilt første omgang, der et stolpeskudd etter frispark ble Brann 2s største sjanse, sto det 0–0 til pause. Om ikke noen av de etablerte A-lagspillere var særlig heldige med frisparkvariantene sine, er i hvert fall Matias Møvik en spiller som kan fikse det problemet. Han hadde ett i stolpen, ett i tverrlegger og ett i mål. I denne kampen viste han seg som en fantastisk frisparksskytter! Vegard Karlsen scorer et fint mål etter fint spill på høyrekanten, skuddet kommer fra rundt 15 meter, og lurer seg inn i lengste hjørne. Baune kommer litt mot slutten, men skaper ikke all verden.

Runde 7:

Brann 2–Austevoll, 1–2. Målskårer: Cato Hansen

Med fra A-laget: Kenneth Udjus, Bjørn Dahl, Armann Bjørnsson, Bjarte Haugsdal, Cato Hansen og Matias Møvik.

Det var duket for et skikkelig

toppoppgjør i denne kampen. En kamp som for øvrig ble vist live på brann.no! Det ble dessverre et noe uvant tap denne runden. Med bare ett tap så langt i sesongen, var det seiersvante gutter som entret Stadion-gresset, men de fikk kjapt merke at denne kampen skulle bli annerledes! Men en ting var som vanlig, Matias Møvik sine frispark. I denne kampen satte han blant annet et i tverrlegger fra drøye 30 meter. Men Austevoll bød på spektakulære mål denne kvelden! Og særlig det andre målet til Austevoll var det klasse over, det er gjerne noe av det fineste som er scoret på Brann Stadion! Fra rundt 40 meter skyter Austevoll-spilleren ballen i en fin bue, og legger ballen utagbart bort i lengste hjørne for Udjus. Målet til Cato Hansen kommer etter en keepertabbe.

Runde 8:

Smørås–Brann 2, 0–3. Målskårere: Daniel Kalstad, Bjarte Haugsdal og Cato Hansen.

Med fra A-laget: Johan Thorbjørnsen, Bjørn Dahl, Kristian Flittie Onstad, Bjarte Haugsdal og Cato Hansen.

Brann 2 tok en fin 3–0 seier borte mot Smørås. Kalstad sitt mål kommer på et fint langskudd i lengste hjørne tidlig i kampen. Haugsdal sitt mål kommer etter flott spill på venstrekanten. 3–0 scoringen til Hansen skulle garantert vært avblåst for offside, men blir godkjent. Smørås byr ikke på mye før pause, men etter pause har de initiativet og spillet de første 20 minuttene i andre omgang, dog uten uttelling. Den siste halvdelen av omgangen har ungguttene våre god kontroll og skaper to–tre greie sjanser.

Runde 9:

Arna-Bjørnar–Brann 2, 1–1. Målskårer: Petter Martinsen.

Med fra A-laget: Kenneth Ud-

jus, Armann Bjørnsson, Kristian Flittie Onstad, Bjørnar Holmvik, Bjarte Haugsdal, Matias Møvik og Cato Hansen.

Dette var kampen hvor lite stemte på den siste tredjedelen av banen! Vi dominerer bane-spillet i stor grad, men sliter med å skape de store sjansene. Arna-Bjørnar går til pause med 1–0 og har kampen i det sporet de ønsker. De spiller meget defensivt og er ikke særlig interesserte i å komme fremover på banen. Men selv med mange A-lagspillere på banen, er det en debutant som må til for at vi skal få hull på byllen. Peter Martinsen skårer fra kloss hold etter flott forarbeid av Daniel Kalstad. Sistnevnte var meget god i denne kampen, og har vist fine tendenser de siste kampene.

Runde 10:

Brann 2–Follese, 7–1. Målskårere: Anders Næs, Petter Martinsen, Matias Møvik, Gylfi Einarsson og Cato Hansen (3).

Med fra A-laget: Kenneth Udjus – Bjørn Dahl, Kristian Flittie Onstad, Bjørnar Holmvik, Bjarte Haugsdal, Gylfi Einarsson.

Topp mot bunn betydde målkalas i denne sammenhengen. Vi kontrollerer hele kampen og viser fint spill i store deler av kampen. Ballen går fort, passingene sitter og vi skårer flotte mål. Endelig et Brann-lag som underholder! Det er det ikke ofte vi ser. I hvert fall ikke på A-lagsnivå. Cato Hansen har antagelig sin beste kamp i Brann-trøyen etter overgangen fra Bryne. Spissen var virkelig aktiv i denne kampen, og jobbet hardt både offensivt og defensivt. Petter Martinsen skårer i sin andre kamp på rad, og har dermed skåret i begge kampene sine etter overgangen til Brann.

Runde 11:

Askøy–Brann 2, 2–5. Målskårere: Matias Møvik (3) og Cato Hansen (2).

Med fra A-laget: Kenneth Udjus, Kristian Flitte Onstad, Armann Bjørnsson, Bjørnar Holmvik – Bjarte Haugsdal, Gylfi Einarsson, Matias Møvik og Cato Hansen.

Toppoppgjøret i avdelingen ble en spennende affære, i hvert fall en stund. Askøy gikk hardt ut, og fikk tidlig en 1–0 ledelse. Men like etterpå går Møvik frem for å ta frispark fra rundt 20 meter, og da vet alle hva som er i vente. Møvik putter på nok et frispark, og stadfester sitt ry som frisparkspesialist. Resten av omgangen er det enveiskjøring, og vi skaper et par gode sjanser. I denne kampen viser vi godt kantspill, og skaper mye på begge kantene. De resterende målene kommer etter fine kombinasjoner på kantene, og både Cato Hansen og Matias Møvik viste fine plassering inne i boksen da innleggene kom. Askøy får seg et trøstemål mot slutten av kampen.

Runde 12:

Vadmyra–Brann 2, 1–3. Målskårere: Daniel Kalstad, Matias Møvik og Vegard Karlsen.

Med fra A-laget: Johan Thorbjørnsen, Kristian Flittie Onstad, Bjørn Dahl, Cato Guntveit og Matias Møvik.

Vadmyra starter friskt og har hatt et godt tak på de fleste motstandere på hjemmebane. Men det er vi som viser oss fra den mest effektive siden, og før første omgang er halvspilt, har vi puttet både 1– og 2–0 signert Kalstad og Møvik. Andre omgang er mer jevntspilt, og Vadmyra putter ett. Mot slutten av kampen skårer Karlsen sikkert på straffespark. Veldig bra å ha Guntveit tilbake på banen. Han gjør en utrolig viktig jobb sammen med ungguttene våre, og viser seg som en ekte klubbsspiller!

Runde 13:

Brann 2–Bergen Nord, 4–1. Målskårere: Matias Møvik (2) og Vegard Karlsen (2).

Med fra A-laget: Johan Thorbjørnsen, Armann Bjørnsson, Bjørnar Holmvik, Cato Guntveit, Matias Møvik og Bjarte Haugsdal.

Et bittert 2–1 tap skulle revansjeres, og guttene våre startet friskt. Det første målet kommer etter at Møvik blir spilt gjennom

alene med keeper. Han gjør ingen feil, og setter ballen fint ned i hjørnet. Dagens prestasjon kom på det andre målet til Brann. Etter fint spill oppover høyresiden med et par fine kombinasjoner, får Vegard Karlsen æren av å smelle inn sitt første mål for kvelden på volley. Meget vakkert! Brann spiller tidvis meget fin angrepsspill i første omgang, og kjører kampen så til de grader. Fine kombinasjoner og god bevegelse, gjør at Bergen Nord blir utspilt. Spesielt Bjarte Haugsdal var toneangivende i denne kampen! I andre omgang faller nivået på spillet, men Brann får likevel to mål også i denne omgangen. Først Møvik på frispark, og så et langskudd fra Karlsen som keeper strengt tatt burde reddet. Vi forærer Bergen Nord et trøstemål mot slutten, etter en dårlig klarering.

Runde 14:

Brann 2–Smørås, 3–0. Målskårere: David Nielsen (2) og Matias Møvik.

Med fra A-laget: Johan Thor-

Kristoffer Møvik debuterte mot Smørås etter overgangen fra Eikanger.

bjørnsen, Bjarte Haugsdal, Cato Guntveit, David Nielsen og Matias Møvik.

Vi åpnet med høyt tempo og kjørte kampen i stor grad. Både Nielsen og Møvik hadde et par gode sjanser, men ingen av dem gikk i mål. Smørås skaper veldig lite gjennom kampen, som Brann 2 dominerer fra start til mål. Det første målet kommer etter en pen heading av Møvik.

[d12m følger Brann 2]

Det andre skapes i stor grad av Haugsdal på høyrekanten. Han kommer til linjen, og legger et fint innlegg som Nielsen setter greit i mål. Branns tredje og Nielsens andre mål kommer etter fint spill på høyresiden. Høyreback Daniel Kalstad spiller Matias Møvik fint opp, som slår et fint innlegg inn til Nielsen som enkelt kan sette ballen i mål. Midtstopperene Håvard Sjursæter og Erik Tveit fortjener et ekstra klapp på skulderen etter kampen. Etter at Bjørnsson er solgt, var det opp til våre unge lovende å stenge igjen bakover. Begge ungguttene våre kom godt ut av det.

Runde 15:

Vestsiden Askøy–Brann 2, 3–2. Målskårere: Daniel Kalstad og Eirik Tveit.

Med fra A-laget: Matias Møvik, Bjarte Haugsdal, Johan Thorbjørnsen og Kristian Flittie Onstad (1. omgang)

Brann 2 skapte de fleste og største sjansene, men slet med effektiviteten borte mot Vest-

siden. Både Matias Møvik og Bjarte Haugsdal brant hver sin store sjanse. Brann 2 lå under både 1–0 og 2–1, men klarte å utligne. Det hjalp lite da Vestsiden skåret sitt tredje for dagen med bare fem minutter igjen å spille på Ravnanger.

Tony Nordtveit
Foto: Per Wie, brann.no

FORSVARSS- Ungt TALENT

Ståle Tveit (16) er en av de unge midtstopper-talentene i Brann. Guttespilleren kom til Brann fra Fana for tre-fire år siden, men fotballen har han lekt med så lenge han kan huske. – Allerede som fireåring spilte jeg på laget til bror min som er tre år eldre, forteller han.

Nå får Ståle igjen spille på lag med broren. Eirik er en av Branns lovende unggutter – også han er midtstopper. Ståle er guttespiller, men spiller fast på juniorlaget. Han har også levert solide bidrag for Brann 2. Her har han også spilt på backplass. – Back og midtstopper trenger en del like ferdigheter, og på denne måten har det vært lettest å finne plass til ham, forklarer treneren.

Brødreduell

Brødrene Tveit opplever god støtte fra familien. – Pappa er lagleder for juniorene og mamma kommer på hver kamp. Det er litt gøy med slik ekstra støtte, innrømmer unggutten.

– **Har dere to brødre mye innbyrdes konkurranse?**

– Det er gøy at vi begge er med i Branns ungdomssatsing. Det hender nok at vi tuller litt og har litt uhøytidelig kappestrid, medgir Ståle.

– **Hva ser du på som dine sterkeste sider som spiller?**

– Mine sterke sider er at jeg er hurtig og klarer å lese spillet. Jeg kan også være god til å takle innimellom.

– **Og hva må særlig forbedres?**

– Jeg må særlig jobbe med å utvikle pasningene og bli hurtigere i ballbehandlingen.

– **Nå har du noen år bak deg i Brann. Hvordan opplever du satsingen i utviklingsavdelingen?**

– Branns ungdomssatsing har forbedret seg veldig. Det merkes at man har kvalitets-trenere til hver eneste gjeng. Det er flere i støtteapparatet, vi har egen fysioterapeut og bedre utstyr. Ja, det aller meste er blitt forbedret, forklarer Ståle og har stor tro på Branns satsing.

JET-cup var et høydepunkt

Høydepunktet hans så langt var sommerens JET-cup på Hamar. – Der møtte vi mye bedre og større motstand og opplevde jevnere kamper enn i den lokale juniorfotballen

– **Hvordan opplever du møtet med Branns A-lagsspillere?**

– Jeg treffer bare de som spiller på Brann 2, og det funker helt fint. Det er nok litt uvant for dem å spille sammen med så unge spille-

Brann 2-trener Helge Nilsen om Ståle Tveit:

”Ståle er en aggressiv og hurtig forsvarsspiller. Han er god i en-mot-en-situasjoner defensivt, en skikkelig terriertype i måten han går opp i ballfører. Han må særlig jobbe mer med nærtেকnikken med ball og pasnings-kvaliteten.

Tidligere har han vært en del plaget med skader, særlig før Yngve kom inn (Yngve er fysioterapeut for utviklings-spillerne, red.). Når han øker trenings-mengden, er det viktig at han får trent stabilt uten for mange skadeavbrekk. Ståle er en spiller med potensiale, og vi vil jobbe for at han skal få utvikle seg best mulig.”

re, men de kjefter ikke mer enn de må.

Jeg synes de er flinke til å lære bort, prøve å forklare og veilede. Ikke minst Johan er flink til å snakke med oss som er yngre, men de aller fleste er flinke.

Ståle tar ikke av når vi spør ham om ambisjonene:

– Det må jeg ta etter hvert. Akkurat nå starter jeg opp på fotballgymnasen. Da er det viktig at jeg takler det høye nivået og holder meg frisk når treningsmengden øker. Det aller viktigste er å trene riktig, for da er sjansen langt mindre for å bli skadet, understreker Ståle Tveit.

Åshild Samnøy

Hvor ble det av drahjelpen?

I fjor startet Brann opp en historisk satsing på talentutvikling. Flere trenere og egen fysioterapeut for ungguttene ble ansatt. Målsettingen er at man fra 2013 skal forsyne A-lagstroppen med en ny spiller årlig. Men en helt avgjørende forutsetning for å nå målet, er at hele klubben arbeider sammen for å nå dette målet. Det er ikke åpenbart at det er tilfelle i dag.

Brann har i nyere tid aldri utmerket seg i talentutvikling. Lokale spillere har altfor ofte tatt omveier for å nå tippeliganivå. Det er neppe tilfeldig at da Erik Huseklepp skåret for Norge mot Skottland 12. august, var det nærmere 46 år siden forrige bergenser laget et landslagsmål.

Branns øverste ledelse – både de valgte og ansatte – har helt eksplisitt erklært utvikling av lokale spillere som viktig. Det er nødvendig for å oppfylle framtidige lisenskrav om flere egen-utviklede spillere. Prisetutviklingen på kvalitetsspillere gjør det også til god økonomi å utvikle sine egne, ikke bare kjøpe dyrt. Dessuten er det åpenbart viktig for klubbidentiteten at Brann har lokale gutter i stallen.

Kamparena

Et av virkemidlene i klubbens talentutvikling er å skaffe en god kamparena for de unge spillerne. Når klubben for andre år på rad satser på opprykk for Brann 2 fra tredje til andre divisjon, er det altså ikke et mål i seg selv, men et sentralt virkemiddel i en overordnet strategi. Nivåforskjellen mellom de to divisjonene er erkjent av de fleste. Enkelte A-lagsspillere har foretrukket en ekstra trening framfor andrelagskamp i tredje divisjon (selv om nivåforskjellen ikke alltid er like synlig).

Systemet med andrelagene er tross alt utviklet for at A-lagsspillerne som ikke starter for førstelaget, skal få kamptrening. Skadesituasjon, kampprogram og vekslende prioriteringer har gjort at andrelagene kan veksle mellom å være dominert av tippeligasspillere til å være rene juniorlag. Dette misliker selv sagt resten av klubbene, særlig fordi denne vilkårligheten kan avgjøre opp- og nedrykk. I andredivisjon er det derfor inngått en gentleman's agreement på at andrelagene skal ha minimum fire og maksimum syv spillere fra A-stallen.

I tredje divisjon er ikke avtalen like bindende. Branns ledelse har likevel uttrykt at de er innstilt på å følge samme regler. Men så var det praksis, da. Brann 2 har tapt tre kamper denne sesongen. To av dem ble gjennomført med få eller ingen seniorspillere. Vi lurer på hva resten av lagene i avdelingen tenker om Branns fair play, dersom det er disse kampene som avgjør hvem som rykker ned? Brann 2 ligger nå på andreplass i avdelingen. De bør trolig ta poeng fra ledende Austevoll borte for å ta ledelsen.

Må få drahjelp

Skal Brann 2 rykke opp, har det vært en kalkulert forutsetning at juniorspillerne måtte få drahjelp fra A-lagsspillerne. Ungguttene våre viser gang på gang at de er bedre trent enn motstan-

Cato Guntveit har gode muligheter til å få nok kamper til å kunne spille kvalifisering om opprykk. Men det avhenger om Brann vil.

deren og vinner ofte kampene på utholdenheten. Men de sliter naturligvis med fysikken. Når en er gutte- og juniorspiller, er det ikke alltid like greit å møte en stor og sterk seniorspiller. Vi har lov å forvente at andrelagstroppen i de resterende kampene har en fair balanse mellom ungdom og rutine. Ikke minst mot Austevoll kan det bli avgjørende.

I fjor snublet Brann 2 på målstreken da de manglet et fatig mål i kvalifiseringen for opprykk. I den avgjørende kampen, var for få tippeligasspillere tilgjengelig. Ett av kravene er nemlig at spillere som skal spille kvalifisering om opprykk, må ha spilt minimum åtte kamper på dette nivået. Alle vet at spillere kan bli skadet eller solgt. Derfor bør tankegangen være at A-lagsspillere som ikke starter en seriekamp, som hovedregel er tilgjengelig for Brann 2 samme runden. Først da kan man si at klubbens delmål om opprykk, er integrert også i A-troppens planlegging.

Ledelsens ansvar

Det synes ikke å være tilfellet i år. I august hadde Armann Björnsson, Kristian Flittie Onstad, Bjørn Dahl og Cato Hansen mange nok kamper. Nå er bare en av dem fortsatt i Brann. Johan Thorbjørnsen er siden blitt klar. Kenneth Udjus og Bjørnar Holmvik er heller ikke langt unna. Cato Guntveit har også gode muligheter. Han er en klubbsspiller av dimensjoner og har gjort en kjempejobb i de kampene han har spilt. David Nielsen kan i alle fall teoretisk rekke å få mange nok kamper.

Det er en kjensgjerning at Brann 2 i løpet av sesongen har fått endrede rammebetingelser for å nå målet om opprykk. Toget er så visst ikke gått. Men om det skulle glippe, så ligger ikke ansvaret primært på ungguttene. Jevnt over har de gjort en solid jobb. Men klubbens ledelse har både ansvar for at alle drar i samme retning, og at det er noenlunde samsvar mellom målsettinger og rammebetingelser. Her trengs det skjerping!

Tony Nordtveit og Åshild Samnøy

Foto: Bernt-Erik Haaland

Angrip - NÅ!

4-5-1. Mot Strømsgodset borte. Et fortjent tap. Det er mye som ikke har fungert i Branns angrepsspill i år.

Jeg har lurt følt på om det er spillerne eller treneren det er noe i veien med hos oss. Jeg står på Stadion og føler at vi spiller kjip og kjedelig fotball. Tar vi mot formodning ledelsen, blir vi utrolig defensive og legger nesten alle mann i forsvar. Mot lag vi skal gruse, legger vi opp til en taktikk som slett ikke fører til verken festfotball eller tre poeng.

Tall sier ikke nødvendigvis så mye. Det er en hårfin balanse mellom 4-5-1 og 4-3-3, og i de periodene vi skapte noe mot Strømsgodset og i andre kamper vi har lagt opp en tilsvarende taktikk, har vi ofte hatt tre spillere fremme. Så hva er egentlig problemet med Branns angrepsspill i år?

For mye Huseklepp

Angrepsspillet vårt er i svært stor grad bygget opp rundt Erik Huseklepp. Det er ikke bare fordi han har vært god at han har vært involvert i omtrent to tredjedeler av målene våre. Branns angrepsspill har i stor grad bestått av å sende ballen langt opp mot Erik når vi har vunnet ballen. Dette har ofte skjedd når vi har ligget lavt og motstanderne har mange folk i angrep. Erik har dermed fått mye rom å løpe i når pasningen har vært vellykket. Vanligvis har vi så fulgt på med ytterligere spillere slik at Erik har fått ytterligere rom og flere valg.

Problemet med denne taktikken er at vi ofte lar motstanderlaget få mye ballbesittelse. Det stiller krav til at det ikke gjøres feil av den forsvarende delen av laget og at forsvaret er trygt. I tillegg er det relativt enkelt å demme opp for. En god og rask duellspiller på Huseklepp, så er han nøytralisert.

For få i angrep

Når Brann angriper, er det som regel med relativt få spillere. Selv om Hassan i de senere kampene er blitt mer involvert fremover, virker det som om forsvarsspillerne våre har fått beskjed om å prioritere det defensive arbeidet. Dermed får vi i liten grad overtallssituasjoner på sidene. Også midtbanen preges av dette. Bare i liten grad ser vi at vi får trøkk fra de øvrige midtbanespillerne når vi har et angrep som starter fra midtbanen. Det virker som om det er viktigere å demme opp mot det ventede bruddet mot, enn å skape et helhjertet angrep selv. Dette resulterer også i at vi taper altfor mange av returene fra feltet.

Feil angrepsmønster

Mot Sandefjord hjemme overrasket det mange at vi startet med Guastavino og Huseklepp på topp. Det er to spillere med relativt like ferdigheter. Hodestyrken er ikke det noen av dem utmerker seg med. Likevel spilte vi mye med innlegg fra kantene da vi hadde Huseklepp og Guastavino på topp, men skiftet over til å spille i bakrom

”Et grunnleggende problem for årets Brannlag har vært at vi legger oss voldsomt bakpå med en gang vi tar ledelsen.”

da Azar kom inn for Birkir og Huseklepp ble trukket ut på kant. Selv om Sandefjord arbeidet bevisst for å få til disse mønstrene som ikke tjente oss, sier det mye om vår mangel på offensive angrepsvåpen og hvor lite trygge vi er på alternative angrepsvarianter. Ikke minst sier det mye om at vi fortsatt ikke er i stand til å skape mål mot lag som ligger lavt.

Detter nedpå

Et grunnleggende problem for årets Brannlag har vært at vi legger oss voldsomt bakpå med en gang vi tar ledelsen. Relativt ofte har vi sett et Brannlag med ti spillere innenfor tjue meter fra eget mål. I trenersjargong heter det å spille kompakt og holde liten avstand mellom lagdelene. Hvorfor det er så viktig, skjønner ikke jeg. Når vi har fem meter mellom forsvaret og midtbanen og begge ligger flatt, gir vi motstanderen omtrent 99 meter som de har for seg selv. Bryter de gjennom den relativt kompakte muren, er sjansen stor for at det blir mål. Stort sett er det tilfældigheter som kan forårsake dette. Ikke minst skaper dette forsvarsspillet kun en angrepsvariant: Å måke ballen opp til Huseklepp og håpe at han klarer å skape noe.

Ønsket

Det er fort gjort å bli i overkant deprimeret og negativ til Branns angrepsspill. Vi har tross alt hatt en rekke gode angrep også i år, og scoret mål i samtlige kamper unntatt en. Jeg mener likevel at spillet vårt bryter dramatisk med det vi har brukt storparten av dette tiåret til å bygge opp. Det bryter med angrepsmønstre spillerne er kjent med. Spesielt er den stadige vekslingen i sammensetning av angrep og sentral midtbane skadelig for angrepsspillet vårt. Jeg ønsker et Brannlag som spiller med en sterk hodespiller og en rask bakromsspiller i angrep. Jeg ønsker meg en smart ballfordeler og en arbeidshest på sentral midtbane. Jeg ønsker meg to backer som har lyst og evne til å være med på kantene fremover, og som attpåtil får lov til det. Kort og godt ønsker jeg meg et Brannlag som spilte som i 2006 og 2007.

Per Arne Flatberg

Foto: Bernt-Erik Haaland

Helge-John har hatt partoutkort i 23 år – Brann er en livsstil

Forbinder du de mest trofaste supporterne med de som står i Hansa, synger seg hese og går på Fotballpuben? Trofaste supportere finner du overalt, også på langsidenene.

D12M har denne gang valgt å avlegge en erfaren supporter et besøk. Helge-John Hildershavn er 44 år gammel og har gått på Stadion siden han bare var en guttunge. Til vanlig sitter han ringside sammen med tre tjommier på Søndre langside i hver eneste kamp på Stadion. Det har han gjort fast de siste 23 årene.

D12m møter en meget entusiastisk og engasjert Helge-John, og allerede fra første stund merkes engasjementet og lidenskapen for Brann.

– Hvordan ble du i det hele tatt interessert i Brann?

– Som ekte Bergenser er det umulig å ikke å være interessert i Brann. En ting er å være fotballinteressert, men Brann-interessert er de fleste bergensere. Selv er jeg veldig interessert i fotball generelt sett. Kompisene mine har også alltid vært interessert i fotball, så for meg har både Brann- og fotballinteressen kommet naturlig.

Lidenskap

– Kan du beskrive ditt forhold til Sportsklubben Brann?

– Selv om jeg ikke står på Store Stå, vil jeg si at jeg deler samme lidenskap og entusiasme som de som står der. En ting er å vise det under kamp, men å være Brann-supporter blir mer en livsstil for meg. – Hva hadde livet vært uten Brann, reflekterer Helge-John, før han fortsetter: – Prestasjonene til Brann avgjør hvordan dagen og den neste uken blir. Taper Brann, er det ikke alltid like greit å omgås meg på jobb neste dag, for å si det slik.

– Så du kan si deg enig i Den 12. Manns sangtekst "Bergen og Brann, è som to dråper vann"?

– Ja absolutt. Bergen og Brann hører sammen! Jeg elsker byen og Brann! Jeg kunne aldri tenke meg å bo i en by som Oslo for eksempel. Oslo er en eneste stor getto uten fotballag!

– Har du noen faste ritualer i forbin-

delse med kamp?

– I grunnen ikke. Kan hende vi møtes hos en tjommi for å se litt fotball før vi stikker opp på Stadion. Både før, under og etter kampen liker jeg å diskutere Brann og fotball, så for meg er det viktig at jeg holder meg edru i forbindelse med kamper på Stadion.

Kommersialisering

– Hva synes du har forandret seg mest med Sportsklubben siden du ble interessert?

– Kommersialiseringen! Svaret kommer kjapt før han tenker seg litt om.

– Spillerne er mye mer profesjonelle, og det er mye mer penger inne i bildet. Kommersialisering trenger ikke være utelukket negativt, men det er viktig at Brann ikke bare tenker på sponsorene og de som sitter på pengene! Helge-John virker reflektert og snakker entusiastisk videre.

– Det kan fort bli for mye butikk av det. Brann må primært tenke på oss supportere. Det finnes mange medgangssupportere, men flesteparten av supporterne er de som virkelig støtter Brann i tykt og tynt. Sponsorer med feite lommebøker forsvinner gjerne når det går dårlig. Det gjør ikke vi! Og selv om vi supportere ikke er de som legger igjen mest penger, er vi fortsatt den viktigste samarbeidspartneren til Brann. Uten oss er ikke produktet komplett, og sponsorene trekker seg ut. Når det er sagt, hadde jeg nok gjort det på samme måte selv, om det var jeg som styrte skuten. Det er ikke primært Brann sin feil at det er blitt slik, det er den moderne fotballen som er blitt slik...

Veldrevet men kjedelig

– Apropos styring, hva synes du om de som styrer skuten for tiden? Både sportlig og økonomisk.

– Jevnt over syns jeg de som styrer Brann gjør en god jobb. Det virker veldrevet, og vi skal huske på at det er ikke mer enn sju år siden vi holdt på å gå konkurs og rykke ned. Situasjonen er snudd på hodet, og det skal blant annet Bjørn Dahl ha en god del av æren for. Når det kommer til det sportlige, er jeg ikke fornøyd slik vi fremstår for tiden. Vi er riktignok med i toppen, og noe mer krever ikke jeg. Men det er måten vi fremstår på. Brann skal spille underholdende fotball,

Et par kjappe

– Hvordan ender sesongen i år?

– Liten tro på medalje. Tipper 4 plass! Forhåpentligvis blir det E-cup til neste år, men da er vi avhengig av at rett lag vinner cupen.

– I et lengre perspektiv, hva tror du om veien videre?

– Vi kommer alltid til å være et topplag. RBK virker uslåelige i år, men det blir ikke noen ny RBK-periode med mange seriemesterskap i fremtiden. Toppen av Tippeligaen kommer til å være jevn og inneholde lag som LSK, Viking, RBK og Brann. Det kommer selvsagt til å være noen outsiders også som Stabæk og kanskje Molde hvis de beholder stammen i laget.

– Kan vi gjenta suksessen fra 2007?

– Jeg trodde aldri vi skulle bli seriemestre, men nå har jeg opplevd det også, så hvorfor ikke? Mulighetene er der i hvert fall.

– Beste og verste stadionminne?

– Beste er selvsagt seriegullet i 2007. Det verste må være å tape mot RBK. Spesielt i 2006 da de kunne feire gullet på Stadion.

– Viktigste spiller i klubben pr. dags dato?

– Erik Huseklepp, definitivt! Han står for alt Brann gjør offensivt for tiden, og er verdt inngangspengene alene. Gi gutten dobbel lønn og en ny kontrakt! Brann vil få igjen for det. Ikke bare sportlig, men også kommersielt.

– Tidenes Brannspiller?

Etter litt betenkningstid svarer han Per Egil Ahlsen. – En spiller som alltid leverte, og var hos oss noen sesonger. Spesielt Sampdoria-kampen var stor fra hans side!

og det gjør de ikke for tiden. Jeg er sterkt i mot 4-5-1 formasjonen til Nilsen, og jeg synes det er en skandale at vi tillater oss å spille 4-5-1 på hjemmebane mot Molde! Vi vinner kampen, men det er ikke slik Brann skal vinne fotballkamper. Jeg som supporter sitter ikke igjen med en god følelse, selv om vi vinner 2-0, til det spiller vi for kjedelig fotball. Jeg ser det riktignok kun fra utsiden, og det er mye jeg som "sofatrener" ikke vet om laget, men jeg håper inderlig at Nilsen tar Brann og Bergen på alvor og ikke tillater en slik fotball vi har spilt store deler av sesongen i fremtiden. Jeg vil heller tape kamper 4-3 enn å vinne kamper etter kjedelig og lite underholdende spill.

– Kan det være aktuelt å sparke Nilsen allerede?

– Nei, han må selvsagt få tid på seg. Brann-supportere har en tendens til å bli utålmodige, men han må selvsagt få tid til å vise hva han duger til. Etter det jeg har forstått, har han ikke fått det han ble lovet da han signerte for oss i form av overgangspenger. Det har selvsagt sine naturlige årsaker, men han lider nok av at han ikke har kunnet sette sitt preg på laget i form av de spillertypene han selv kunne tenke seg.

Supporterne er Brann

– Hva vil du si er våre styrker og svakheter som klubb?

– Der vil jeg si at supporterne er både styrken og svakheten. Styrken er at det ikke er noen andre klubber i Norge som kan måle seg når det kommer til stemning, men det kan også være en svakhet. Det blir et enormt trykk rundt en klubb som Brann, og det er ikke alltid det er utelukket positivt. Ta unge talenter for eksempel, de sliter med å slå gjennom her – blant annet på grunn av trykket og forventningene rundt klubben.

– Du nevner talenter. Er de viktige, eller skal vi satse på og alltid hente store navn til klubben?

– Talentsatsningen er viktig. Jeg håper den satsningen Brann har lagt opp til nå, gir resultater om noen år. Vi supportere føler gjerne enda mer tilhørighet til klubben om vi har noen av "våre egne" på banen.

Tony Nordtveit

Året fotballen møtte veggen

2009 ble året da fotballen virkelig møtte veggen. Økonomisk krise. Tilskuerkrise. Sportslig krise. Tillitskrise. Krisene har stått i kø, og ”produktet” sliter i motbakke.

Det er økonomien som først og fremst bekymrer Bjørn Dahl og hans kolleger i de profesjonelle divisjonene i Norge. Det er ikke uten grunn. I fjor tapte klubbene i vår øverste divisjon rundt 150 millioner kroner. I første divisjon var tapet enda litt drøyer. Til sammen tapte altså 30 klubber rundt 300 millioner kroner på ett år. Ingenting tyder på at 2009 blir noe lettere.

Hvordan klarte de dette? Selv fulle sjømenn klarer ikke svi av så mye penger på ett år. Alkohol og damer er ikke så dyrt.

Spillersluket

Økonomiprofessor Arild Hervik mener svaret er enkelt. Pengene forsvant rett til spillerne. Svaret er nok mer komplisert enn som så. Ser vi på Brann, er det hevet over tvil at lønnskostnadene økte i året. Mens laget som nesten rykket ned i 2002 fikk 14 millioner i årslønn, var lønnskostnadene oppunder 40 millioner i fjor. Snittlønnen gikk ifølge Ber-

gens Tidende fra 511 000 kroner til 1,4 millioner i den samme perioden. Det er likevel ikke hele forklaringen. For i den samme perioden økte Branns inntekter fire og en halv gang. Fra 40 millioner i året til 180 millioner i året. Likevel renner pengene ut av bingen på Kniksens plass.

Ikke alene

Selv om Brann på slutten av denne perioden opplevde sportslig suksess og for første gang i manns minne hadde fulle tribuner i kamp etter kamp, er utviklingen antagelig lignende for de andre klubbene i Tippeligaen. Stabæk er en av klubbene som møtte den økonomiske veggen tidligere i år. Fjorårets seriemester har Tippeligaens nyeste arena, men måtte nødskafe 20 millioner kroner i sommer. Løsningen ble at holdingselskapet måtte selge sin nye arena. – Regnestykket viser at det er umulig å drifte videre med det kostnads- og inntektsnivået vi har

nå, fastslo Ingebrigt Steen-Jensen overfor Aftenposten.

Egentlig er det verre

Mange erfarne økonomer mener situasjonen er langt verre enn den ser ut til. De viser til at verdien av spillerstallen er blåst opp, og at verdien av et stadionanlegg er høyst diskutabel – selv om denne bokføres med en verdi på mange hundre millioner.

I den 12. mann har vi tidligere pekt på at også de øvrige kostnadene for fotballklubbene øker dramatisk. Det er fotballpresidenten enig i. Han kaller det profesjonalisering av klubbene når antall ansatte utenom det sportslige skyter i været. I enkelte klubber kan en fysioterapeut heve en årslønn på 700 000 kroner.

2009 er langt fra over, men i Fotball-Norge ligger det søvnløse direktører og ledere. De bekymrer seg for hvordan årets tall blir. Det har de grunn til.

Tillitskrisen

Norsk fotball er inne i en dyp tillitskrise. Tilliten de en gang hadde hos sponsorer, kreditorer, kommuner og publikum er langt på vei forduftet. Skylden må fotballen ta selv.

Skandalene har stått i kø i fotballen de siste årene. De verste handler ikke om John Arne Riise eller Morgan Andersen, selv om begge disse hurraguttene har gjort sitt for å svekke fotballens troverdighet.

Troverdighet

Fotballen er avhengig av å være troverdig. Uten troverdighet kan man se langt etter sponsorer, kommunal støtte og velvilje fra publikum. Denne troverdigheten er det mange mener klubbene og NFF har blåst i fillebiter de siste årene. I Brann er det knapt noe som har rammet hardere på 2000-tallet enn da klubben misligholdt et lån på ti millioner, gitt av noen av klubbens rike venner. Flere sverget da på at det ikke skulle en krone til Brann igjen, og brannslukningen etter fadesen har tatt mange år.

Svarte penger

Ett ferskere eksempel er Morgan Andersens krumspring i Fredrikstad der det nylig kom frem en historie om Rajo Piiroja som antagelig handler om både skatteunndragelse, korrupsjon og svarte penger. Svarte penger er ingen nyhet i fotballen. Det vet ikke minst Brann som var beryktet for pengene under bordet på 1970-tallet. Da var likevel situasjonen annerledes, for ingen forventet at Brann skulle opptre som profesjonell bedrift den gangen. Nå opptre klubbene som om de er profesjonelle og ansvarlige bedrifter – uten å være det.

Uetiske

Vi har tidligere skrevet i d12m om menneskehandelen i den moderne fotballen, som også Brann har prøvd å være en del av. Slavehandel med barn kalles praksisen ofte av utenforstående. Men det er ikke bare her klubbene opptre langt på siden av hva som er gagns opptreden i resten av samfunnet. Ta for eksempel respekten for arbeidsavtaler. Klubbene holder seg med tidsbegrensede avtaler både med spillere og trenere. Det ligger så å si i sakens natur. Slike avtaler gir også et helt bestemt vern mot avslutning av avtalen. Å si opp en trener eller spiller koster kort og godt penger. Slik er samfunnets spilleregler. Unntatt i fotballen da. Der kan Bryne sparke Rolf Teigen uten å gi kompen-

Året fotballen møtte veggen

sasjon, mens Mons Ivar Mjelde gladelig tar over når det faktisk er en tvistesak mellom arbeidsgiveren og den han etterfølger.

Der kan tidligere HamKam-direktør Truls Håkonsen overtale spilleren Adem Güven til å ikke blande inn agentene sine i overgangssaken for at klubben skal slippe å betale honorar. Det var det bare Güven som tapte på. For HamKam ble dømt i retten til å betale agentene normalt honorar. For Güven medførte saken betraktelig lavere lønn enn det som egentlig var avtalt.

De syke

I fjor fikk Markus Kiesenebner sparken i Lillestrøm. Årsak? Han hadde vært skadet i over ett år og fikk ikke lenger sykepengen. Lillestrøm måtte dermed betale lønn til en skadet spiller. Det hadde de ikke lyst til. Mange hevder at LSK brukte uthalingstaktikk for å bli kvitt en spiller de hadde tegnet kontrakt med, men ikke lenger ville ha. Omtrent samtidig prøvde Lillestrøm å få Marius Johnsen til å signere en sykemelding som ville sende

ham ut av sykemelding og over i attføringstiltak. Også han var langtidsskadet i over et år. Sandefjord prøvde seg på noe tilsvarende i forfjord da de hadde tegnet kontrakt med Raoul Kouakou. Kouakou ble skadet, og Sandefjord ville si opp kontrakten med henvisning til Kouakous skadehistorie. Det blir som å ansette en røyker og gi ham sparken når han får kreft.

Driter i redet

Man kan gjerne si at klubbene driter i sitt eget rede. For hver gang de opptre på en måte som er uredelig og i strid med spillereglene i samfunnet for øvrig, er det først og fremst sponsorene og bankene som må ta regningen. Når HamKam ber kreditorene om å slette to tredjedeler av gjelden, øde-

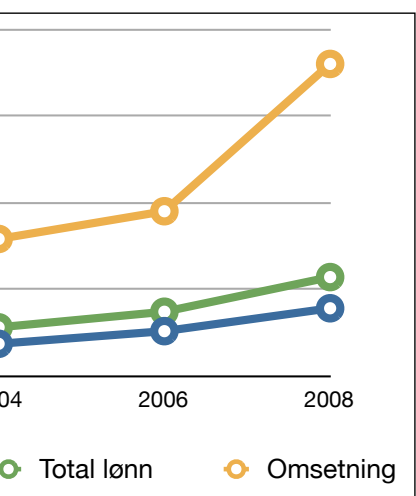
legger de forholdet til de samme kreditorene for lang tid fremover. Og kreditorer er ofte også sponsorer.

Ingenting har imidlertid skapt større hoderysting innad i fotballen enn holdningen lederne i de store klubbene har til penger. Størst forargelse i år har det skapt at Lyns direktør, Erik Langerud, anslo Lyns budsjetterte driftsunderskudd til 10–14 millioner. Fire millioner er faktisk mye penger. Lederne i LøvHam ville vært overlykkelige over fire millioner ekstra. For småklubbene er det ofte snakk om en million kroner som forskjellen på være og ikke være. Når Langerud omtaler fire millioner omtrent som om det skulle være småpenger, skaper det harme og bør minne storklubbene på at det er ekte penger de forholder seg til. Ikke deres egne, men det burde bety ytterligere ydmykhet. Dessverre er det motsatte tilfellet.

Budsjetter

Budsjetter er alltid en fiffig ting. De brukes som grunnlag for finansiering og for innkjøpspolitikk. Lyns Erik Langerud uttalte tidligere i år at spillere først er interessante når de kan avlønnes innenfor budsjettet. Lang erfaring viser imidlertid at klubbene ikke er i nærheten av å budsjettere riktig.

Selv om det er vanskelig å sette opp et fotballbudsjett, er en gylden regel å underbudsjettere inntekter og overbudsjettere kostnader i en viss situasjon. I norsk fotball gjør man oftest det motsatte. Når klubber midt i finanskrisen kan budsjettere med spillersalg på 15 millioner kroner som Tromsø har gjort eller budsjettere med fullstendig urealistiske

lønnskostnader som mange gjør, betyr det at tilliten faller ytterligere. Når budsjettet sprekker med 25 prosent, regner de fleste med at klubbliderne ikke kan regne eller er fullstendig uansvarlige. Lyspunkter finnes imidlertid her. Vårt eget Brann har utvist relativt god budsjett disiplin, til fotballklubb å være. Bjørn Dahl og Terje Marthinsen skal sammen ha mye av æren for dette.

For det er ikke lett når kravene om spillerkjøp detter inn i hopetall slik det oftest gjør fra oss supportere. Når Bjørn Dahl likevel har klart å få aksept for at budsjettene skal holdes – nærmest uansett hvor dårlig det går sportslig, er det et sterkt signal om at Brann kan gå ut av krisen som en av vinnerne. Rett og slett fordi de er en av få klubber som vil ha troverdighet igjen.

Kuttene

Det fremmer heller ikke norsk fotbolls anseelse når en klubb som Hønefoss tvinger spillere og ansatte ned i lønn – i strid med inngåtte avtaler, for deretter å gjøre tre kjøp som i Adeccosammenheng er oppsiktsvekkende. At fotballederne ikke forstår at den type oppførsel er fullstendig ødeleggende for fotballens tillit, er svært bekymringsfullt. Det var kanskje ikke spesielt lurt heller. Selv om Hønefoss har slitt med skader i det siste, kan det stilles spørsmål ved om klubbens oppførsel har svekket moralen i spillergruppen slik at spillerne ikke lenger presterer slik de gjorde. Sportslig har Hønefoss skuffet kraftig etter kjøpene og falt ned fra et tilsynelatende sikkert opprykk.

Det er ille når det i fullt alvor må foreslås et regelverk som skal hindre klubbene i å tvinge gjennom lønnsreduksjoner for deretter å bruke pengene de sparer på nye spillere. Det er fullstendig respektløst overfor egne spillere, og gir et kraftig signal om at man i fotballen ikke er opptatt av å holde inngåtte avtaler. Det kan bli katastrofalt.

Aktørene

Hvordan forholder fotballen seg egentlig til de forskjellige aktørene rundt fotballen? Mens fotballederne sitter i krisemøter, har andre grunn til å gni seg i hendene.

Fremst blant disse er sponsorene. Mer enn noen andre har de vært utsatt for den bobleaktige fotballøkonomien, der en gullkantet avtale for klubben på to år er blitt redusert til småpenger. Sponsorene har vært vant til at hver fornying av avtalene koster nær dobbelt så mye som sist. De har grunn til å være fornøyde nå.

Kortsiktig

For klubbene har visst å utnytte de kortsiktige avtalene for alt de er verdt. En klubb som Rosenborg vil ventelig få enorme problemer neste år. For trønderklubben har tegnet kortsiktige avtaler over en lav sko. 20 av 23 sponsoravtaler går ut etter denne sesongen. Da er det ikke bare snakk om at de skal få fornyet avtalen med bedriftene – som ofte snur på hver krone slik dagens økonomi er. Rosenborg vil selvsagt gjerne også ha de samme eller høyere inntekter av nye avtaler. For langtidsbudsjettene tilsa at boblen bare skulle vokse, og kostnadene er lagt opp der-

etter. En klubb som Rosenborg er heldig hvis de får halvparten så mye i sponsorinntekter i 2010 som de har hatt i 2009. Selv om de blir seriemester i år. Uten seriemesterskapet ville det sett langt mørkere ut.

Agendaer

Fotballen preges av aktører med vikarierende motiver. Mange plasser er det en herlig samrøre mellom lokale næringslivstopper og klubbene. Det har ført til en lang rekke hevede øyenbryn i næringslivskretser. For det er vanskelig å se hvor disse har sin lojalitet. Hos arbeidsgiver eller klubb.

Da er det befriende tydelig med den såkalte sponsorgeneralen Jakob Lund i DnB NOR-konsernet. Lund forvalter en stor del av sponsormidlene som sendes inn i idrett og kultur i Norge. Og han er ikke dum. Det viser han ved å gang på gang prate ned verdien på produktet han sponser. Det fører til lavere priser for ham og hans konsern. For Lund er selvsagt ikke bare sponsorguru. Aller mest er

han den største ”kunden” fotballen har. Som kjøper er han selvsagt opptatt av å betale minst mulig. Lund kan se frem til å få mye fotball for pengene fremover.

De tomme lokalene

Sponsorsvikten vil naturlig føre til tomme losjer på arenaene. For en rekke klubber har eget stadion med store VIP-områder vært selve nøkkelen til økonomisk suksess. Danske FC København har vært stjernen i så henseende. Derfor er også arenaene bygd ut med betydelige VIP-områder. På Viking Stadion har de til og med flyttet det lisenspålagte kontrollrommet ned i kjelleren for å gi plass til nok en sponsor. Nå forsvinner sponsorene. Losjene blir stående tomme, og videre stadionutbygging legges på is. Blant annet hos oss. Spørsmålet er om sponsorene kommer tilbake når krisen er over. Det avhenger blant annet av hvordan klubbene forholder seg til sin andre viktige finansieringskilde. Publikum.

Publikumskrisen

Tilskuertallene i Tippeligaen faller dramatisk. Fra rekordåret 2007, har gjennomsnittlig tilskuertall falt med nesten 15 prosent.

Nedgangen kompenseres delvis med to ekstra hjemmekamper hvert år, men det er liten tvil om at publikum er på vei vekk fra fotballen.

Tallene er antagelig også grovt feilaktige. De klubbene som de siste årene har hatt press på billettene, har solgt et betydelig antall partoutkort. Alle som har vært på Stadion i år, vet at det bare unntaksvis har vært over 15 000 tilskuere innenfor portene, uansett hvor mye Brann skryter av 49 kamper på rad med over 15 000 på tribunen. Et stort antall av partoutkorthaverne velger å holde seg hjemme fremfor å benytte seg av sine dyrt anskaffede billetter.

En plikt

Årsakene til publikumsnedgangen er sammensatte og sannsynligvis forskjellige fra klubb til klubb. Hos oss i Brann er en viktig del av årsaken at mange ikke lenger opplever at det er gøy å gå på stadion. – Før gikk jeg på Stadion fordi jeg hadde lyst. Nå er det av plikt, sa en av Bataljonens stiftere, Kjell Morten Hjørtø til Bergens Tidende tidligere i år. Når det ikke lenger er gøy å gå på Stadion, har Brann et betydelig problem. Det kan virke som om Brann og enkelte journalister mener publikum er bortskjemte og krever seriegull og krem-fotball hvert år. Det tror ikke jeg er tilfelle. Men det kreves en plan i angrepsspillet. Det kreves at folk gjør arbeidsoppgavene sine i forsvar. Det kreves at spillerne jobber på banen og ikke jogger etter når de mister ballen. Om ingenting annet fungerer, kan man i det minste kjempe i hver duell og løpe til krampen tar en. Alt dette virker fraværende. Når ting ikke fungerer, forventer folk at det etter hvert blir bedre. At spillere og trenere blir kjent med hverandre og utvikler seg sammen til et bedre lag. Når det ikke skjer, blir det en plikt å gå på kamp.

”Produktet”

Hva skjer egentlig når store deler av Branns supportere ikke lenger kaller klubben de

elsker for Brann, men ”produktet”? For meg er det et tegn på fremmedgjøring. Den klubben vi elsker er blitt et fremmedartet produkt rettet mot andre enn oss. Det er vanskelig å peke på hva som har skjedd og når det skjedde. Det som er klart er at mange ikke lenger oppfatter Brann som ”sin” klubb. Det heter ikke lenger ”vi”. Det er ”de” og det er ”produktet”. Fotballforskere har snakket om at identitet og tilhørighet er det som gjør fotballen spesiell. Det er en betydelig fare for at dette særtrekket er i ferd med å forsvinne. Når det ikke lenger er ”vårt” lag, er det ikke lenger en glede å gå på Stadion når det butter mot.

Dyrt

Problemet forsterkes av at fotball begynner å bli fryktelig dyrt. Som Bataljonsmedlemmer er vi heldige og slipper unna med

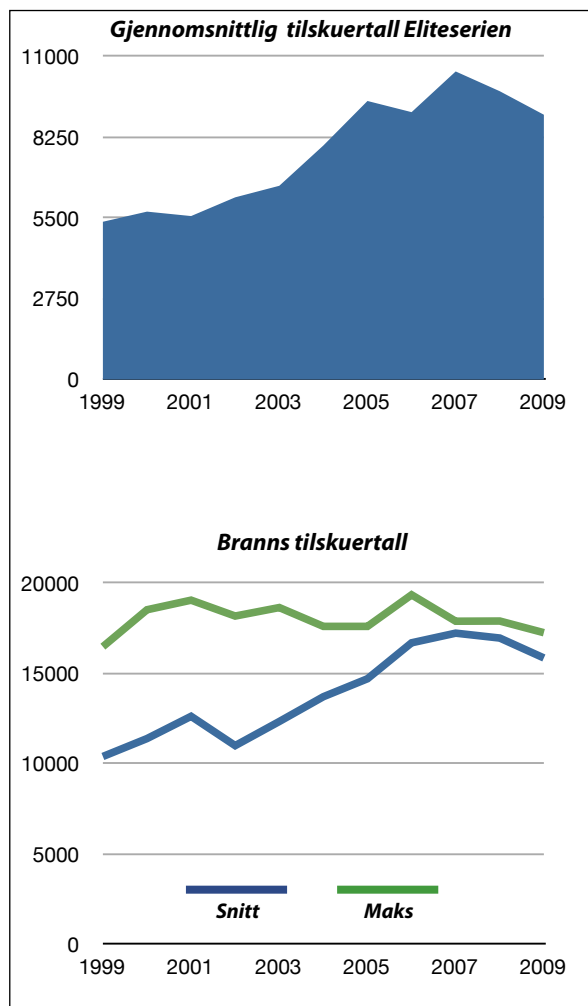
anstendige priser på hjemmekampene. Supporterklubbene har også gjort en solid innsats med å holde prisene på borteseksjonene rundt omkring i Norge nede. Verre er det for de 12 000 som går på Stadion og ikke er medlem i Bataljonen. En ordinær billett i svingen koster deg fort 325 kroner. En familie på fire som ikke holder BT, må dermed punge ut med minst 1300 kroner for å oppleve Brann. Det synes mange er drøyt. Og mon tro hvor lett det blir å selge partoutkort til full pris neste år når det ikke lenger er kamp om billettene og Brann fallbyr billetter til halv pris gjennom store deler av sesongen?

Supportersvikten

En undersøkelse for noen år siden viste at det aller viktigste for publikum når de skulle på fotballkamp, var stemningen på stadion. Min oppfatning er at de stående, syngende supporterne de siste årene har blitt langt mindre kreative og stemningsskapende. Tvert imot oppfatter mange publikummere nå supporterens opptreden som en støy. Spesielt gjelder dette de mange supporterklubbene som har valgt å ta i bruk tromme og adoptert likelydende sanger mer eller mindre uten tekst. Publikum er lite interessert i støy som vedvarer gjennom kampen, men desto mer interessert i stemning som svinger med spillet på banen. Fra de store høyder til de laveste dyp.

Legge ting til rette

Klubbene har de siste årene hatt en sjelden anledning til å legge tingene til rette for publikum, slik at det skal være attraktivt å gå på kamp. Denne sjansen har de dessverre bare i liten grad tatt vare på. Det laveste nivået av slumtribuner er riktignok forsvunnet, slik at nesten alle tribuner i Tippeligaen både lar deg se kampen og pisse i pausen uten å være redd for sykdommer som gjør svineinfluensaen til en mild bakrus. Det har gjort at både kvinner og barn har kunnet gå

på kamp og benytter seg av det. Imidlertid er lite gjort for å heve nivået på andre tilbud overfor publikummere.

Transport

Ta en ting som transport. På de siste ti årene er antallet tilskuere på Stadion økt med 70 prosent. Ingenting er gjort med transporttilbudet til og fra Stadion. I sommer brukte Stadionbussene en time fra Stadion til Sen-

trum. Det er omtrent den samme tiden de samme bussene har brukt til Nesttun i flere år. Når folk bruker lengre tid på transport enn på selve kampen, sier det seg selv at mange holder seg vekk.

Bortskuslede muligheter

Transport er ett eksempel på ting som er forsømt. Listen kan gjøres lang. Fremfor å ruste opp tilbudet til nedgangstider, har klubbene

valgt å gjøre kortsiktige investeringer i spillerstall i tillegg til de mest nødvendige opprustningene av stadionanleggene. En klubb som Brann kunne og burde satt av en betydelig andel av de økte inntektene nettopp til å sikre at publikum kommer igjen. Det første skrittet på veien er å spørre folk og høre på hva folk faktisk sier. Det neste skrittet er å ta folk på alvor ved å gjennomføre det det pekes på.

En lisens til å miste motet av

Få ting gjør norske fotballedere mer oppgitt enn den forhatte lisensen. Lisensen de selv har vedtatt retningslinjene for. Lisensen stiller nemlig krav til klubbene. Stadig strengere krav.

Er det virkelig nødvendig at Løv Ham bygger 1000 sitteplasser på Varden – når det sjelden eller aldri er over 500 tilskuere der? Er det virkelig nødvendig med egne toaletter til bortesupporterne på Aspmyra – der det sjelden er mer enn en håndfull tilreisende? Var det virkelig nødvendig å degradere Raufoss og Asker? Og hva med poengtrekket til Sarpsborg? Skal ikke kamper avgjøres på banen?

Pengesluk

Faktum er at mange av de mindre klubbene – spesielt i 1. divisjon – ser på lisensordningen som lite annet enn et gigantisk pengesluk. NFF er urimelige og pålegger dem all verdens idiotiske regler som koster penger. Penger de heller ville brukt på andre ting. For eksempel å få folk til å gå på kamp. Lisenskravene til klubber i 1. divisjon er omtrent de samme som hos tippeligaklubber. Mange i divisjonen legger deler av skylden på underskuddene nettopp her.

Pisken

Det er dessverre bare å innse at lisenskravene har vært helt nødvendige for å få en

arenautvikling i Norge. Uten lisenskravene hadde vi fortsatt stått på tribuner som ikke er noe annet enn jordvoller, og toalettene hadde fortsatt vært en murvegg å pisse opp mot. Klubblederne har dessverre vist over lang tid at tvang er det eneste som nytter for at pengene ikke skal puttes i et uendelig stort sluk som heter sportslig suksess. Nettopp denne pisken har vært avgjørende for at vi fra 1999–2007 doblet det gjennomsnittlige tilskuertallet i den øverste divisjonen.

Pressede kommuner

Men pisken har sin rekyl. Fotballen blir ikke akkurat populær i hardt pressede norske kommuner når for eksempel Tromsø kommune må legge 25 millioner på bordet for at Tromsdalen ikke skal måtte spille hjemmekampene sine i Harstad. Når fotballen fordeles som det ble gjort i Stavanger – der kommunen ga Viking en tomt til en verdi av rundt 50 millioner for å bygge nytt stadion – skaper dette frustrasjon både hos andre gode formål og hos politikerne. Til slutt går det kanskje ut over barnefotballen og den delen av fotballen som drives på dugnad. Det er dessverre sånn at mange kommuner

opplever at sin lokale toppklubb ikke bare er en stolthet for kommunen, men også en byrde. En bortskjemt tenåring som bare krever og krever – uten å ta sin del av jobben hjemme.

Endringer

NFF har nettopp varslet en endring i lisensbestemmelsene. Tidligere ble lisens gitt fra år til år, og resulterte ofte i krampaktige skippertak for å ha positiv egenkapital når tallene skal rapporteres. Betydningen – ikke minst økonomisk – av fornyet lisens ble så stor at det altoverskyggende målet for enkelte ble fornyet lisens. Nå har NFF endret dette slik at lisensen gis en gang, men kan bli fratatt dersom klubbene ikke følger sine egne planer for utvikling. Det er antagelig klokt – spesielt i et år der kanskje så mye som 20 prosent av lagene i de to øverste divisjonene ellers ville risikert å miste lisensen av økonomiske grunner. Det blir spennende å se hvordan dette slår ut fremover.

Per Arne Flatberg

Foto: Rune Nilsen, Bernt-Erik Haaland, Jon Petter Storfjell og crestock.com

“Uten lisenskravene hadde vi fortsatt stått på tribuner som ikke er noe annet enn jordvoller, og toalettene hadde fortsatt vært en murvegg å pisse opp mot.”

d12m for ti år siden

For ti år siden var det bare en ting som stod i hodet på medlemmene i d12m-redaksjonen. Og det var forberedelsene til cupfinalen mot Rosenborg. For tredje gang på rad skulle vi møte dette svart-hvitt laget fra Trondheim, og vi var sikre, etter to seire i serien mot dem, at denne gangen skulle vi endelig gjenta bedriften fra 1972 og slå Rosenborg i en cupfinale. Vi markerte dette med å lage et cupfinalespesial av d12m.

Lederartiklene til henholdsvis daværende redaktør i d12m Ole Markussen og leder av BST Rune Bakervik, bar preg av stor optimisme foran kampen. Med overskriftene "No skal trønderpakket få!!!" og "No skal bartepakket få" var det liten tvil om hvor sikre de var på seier. Ole Markussen sa det på følgende måte: "Det finnes ikke noe bedre sted enn Bergen. Et Bergen som gjør seg klar til cupfinale, til strid mot hovedfienden fra Nidelvens grumsete bredder. Vi har alle den samme følelsen: I år skal vi ta trønderpakket. Fotball og overtro henger sammen. Bare innrøm det, du har gått med akkurat den drakten, skjerfet eller capen bare fordi Brann pleier å vinne når du bruker den. Akkurat på samme måte har jeg det nå. Alle gode ting er tre. Bare se på kampene mot Engen: Tre kamper, tre seire. I år betyr tallet tre noe. Det er tredje gang vi møter RBK og alle vet hvordan vi knuste trønderpakket i serien. Det er tredje cupfinalen på rad hvor

vi møter RBK, og sist, men ikke minst: Det er tredje gang Per Ove løper ut på Ullevaal mot nettopp Rosenborg som motstander. Disse tegnene gjør meg overbevist om at Rosenborg blir lett bytte på finaldagen. Man kan nesten driste seg til å utpeke Brann som favoritter. Vi vet hvordan vi skal slå Bartemaskinen fra nord, og i år vet jeg at Eggen møter veggen. Kanskje de vinner mot Milan og resten av drittlagene i Champions League, men oss slår de aldri!! Ser du mot Ulriken i slutten av oktober, ja, da er det baunene som brenner i det fjerne. Vi samler våre beste menn og starter reisen mot øst. Vi byder mannskap mot fienden opp..."

Den skandaløse billettfordelingen

Rune Bakervik var også opptatt av hvem vi skulle møte: "Så er det endelig tid for høstfest på Ullevaal igjen. Etter noen forholdsvis magre cupår, kanskje med unntak av fjorårets nestentur, er Bergen igjen klar for å innta tiggerstaden med bauekorpsstommer og klovnehatter i fin forening. Motstander denne gangen som de to foregående er disse butte, karskdrikkende og bebartede individene fra «husklyngen ved Nidelvens skitne utløp», som Davy'en sier det." Men han var også opptatt av den skandaløse billettfordelingen til NFF. "Av i overkant av 25 000 billetter sitter Brann igjen med knappe 4800, som igjen skal deles på sponsorer, samarbeidspartnere, klubbmed-

lemmer, partoutkortinnehavere og til slutt oss supportere. En skandaløs fordeling som alle synes å være imot med unntak av de mest arrogante mennesker man finner her i landet; administrasjonen i NFF. I etterkant ble VM-98 kritisert fra en rekke hold for at «de grå dressere» i kraft av sin stadig større tilstedeværelse er i ferd med å drepe alt engasjement på tribunen og i fotballen ellers. Denne utviklingen skremte også vår egen president Omdal. Men når det gjelder å sette handling bak ordene, blir viljen plutselig forsvinnende liten."

Elliotts avskjedskamp

Inne i bladet var det mimring fra tidligere cupfinaler, og daværende redaktør av Brannweb, Jostein Igesund, hadde følgende historie å fortelle: "Dette er en historie fra cupfinalen i 1978. Bill Elliots avskjedskamp, et slutt punkt på de glade 70-årene da et Brannlag bestående av lokale størrelser oppnådde fantastiske prestasjoner i enkeltkamper, skapte stor publikumsoppslutning og gode resultater i år etter år. Cupfinalen mot Lillestrøm skulle bli den siste store kampen på lenge. Det skulle gå nesten 10 år før klubben etablerte seg i den øverste divisjonen igjen. Brann møtte symbolet på den nye tid. Dressman-laget, storlaget fra Lillestrøm. Brann skulle like etterpå komme til å ansette en trener fra Lillestrøm. Og Brannspillerne måtte begynne å løfte vekt! Vi vet alle hvordan det gikk. Disse mæreittene var imidlertid ennå

ikke sluppet løs på bergenserne. Klokken var nå 13.15. Brann–Lillestrøm 0–0. De to store braket sammen. Og lille Jostein var ute av kontroll. Jeg var for ung til å reise til cupfinalen. De eldre brødrene mine var i militæret. TVen stod på. Jeg var alene foran apparatet i det verken foreldre eller lillebror hadde noen velutviklet sans for fotball. Det var derfor ingen vitner til det jeg nå skal fortelle. Men tro meg! - Det er sant. Jeg hadde som sagt ikke kontroll. Kroppen var som et ormebol. Nervøsiteten gjorde at musklene rykket ukontrollerbart. Dette er forøvrig en tilstand som jeg har måttet leve med hele livet. Den opptrer kun i forbindelse med fotballkamper der Brann er involvert. Jeg husker at TVen var en knøttliten 15" Sony med farger, 72-modell. Det var meget gjevt å ha farge-TV i 1972, selv om bare ett av kveldens programmer var merket med (F) i avisen og således kunne nytes i farger. Et slikt program handlet gjerne om tyske foliner. Men det var gjevt likevel. Nå, i 1978, var det ikke mye å skryte av at man hadde en 15-tommer. Jeg satt tett inntil det lille apparatet. Frampå stolen. Stirrende som hypnotisert, med hodet lavt mellom knærne, som en skihopper i overrennet! Spasmene i armer og bein ble holdt i et jerngrep av den forknytte sittestillingen.

Avtrykk i taket

Dette var en av de første STORE cupfinalene i moderne tid. Branns tilhengerskare hadde denne gang møtt tilløp til motstand fra oppkomlingene, Lillestrømlingene. Det var elektrisk på Ullevaal. – Og det var statisk på Vallaheiane. Håret mitt stod med stor sannsynlighet rett ut. Så scoret Steinar Aase. Så skåååååårer Steinar Aase! 1–0. Et kanonskudd i noten! Steinaren kaster seg og blir hengende triumferende i nett-taket under Brannpublikummets karnevalsopptøyer. Dette registrerte ikke jeg. For lille, tynne, nevrotiske Jostein steg som i sakte film

opp fra hockey på stolkanten, forlot denne jord. Steg og steg. Kroppen rettet seg ut, lungene brølte JAAAAAAAAA, steg videre opp forbi alle møblene, hyllene, bildene, TVen der nede på gulvet, forbi stratosfæren, videre mot taket av fatteevnen, gjennom lykkerus og høstklare luftlag. KLASK sa det! Mine fuktige, svette håndflater traff taket i stuen.

Flatt! To små hender ved siden av hverandre, som hulemalerier i en grotte. Klask, klask. 1–0 til Brann! Seinere, da jeg vokste til og ble høyere, kikket jeg ofte opp på Hendene i Taket. Det hendte at jeg forsøkte å nå opp til dem. Jeg kunne ta løpefart og hoppe opp med en hånd. Langfingeren ville da kunne skrape så vidt borti taket. Jeg forstod ikke hvordan det hadde vært mulig. Den oktoberdagen i 78 skjedde det trolig et mirakel på Vallaheiane. Tyngdekraften gjelder åpenbart ikke når Brann skærer i cupfinalen. Fysikkinteresserte kan eventuelt merke seg dette fenomenet før årets kamp. Fremtidens arkeologer kommer nok til å lure på hvorfor det er avtrykk fra 10 000 svette hender i tribunetaket på Ullevaal..."

Cup-protester

I neste mimreartikkel ble det nevnt historier fra tre ulike cupfinaler: "Det kan fortelles mange historier fra cupfinalene opp gjennom tiden. Vi har samlet sammen et par av dem her. Vi starter med å sakse

en historie fra Brann-boken "Gje meg en B" som omhandler cupfinalen i 1923. Brann vant, men Drafn ble i landets aviser omtalt som de moralske vinnerne. Historien er fortalt av Johan Christian Juuhl. Han var halback på Brannlaget som ble norgesmestere 1923. "Forhistorien var semifinalen. Den gikk i Bergen. Motstander Drammensklubben Drafn. Allerede tredje runde på en gjennombløt Stadion-bane hadde ført til avisfeide. Frigg hadde tapt og la inn protest på baneforholdene, som under Drafnkampen var like trøstesløse. Mer ståhei i dagspressen. På forbundstinget før finalekampen skulle begge protestene håndteres. Saken førte til oppnevning av et appell-utvalg – forbundets første for øvrig – for at en avgjørelse skulle bli truffet. Slik var stemningen. Opphetet var et kjølig ord – Drafn hungret etter revansje. Klubben utfordret Brann til et nytt møte. Og ikke bare i Drammen.

Hot	Snøtt
Bergen	Trondhjem
Hansa	HB
Nordahl Grieg	Henry Rinnan
Den 12. Mann	TNT
Rødt	Hvitt
Azar	Jahn-Ivar
Vågen	Nidelven
Kihlstedt	Jamtfeil
Hansaby	Innavl
Fotballstadion	Friidrettsarena
R	J
Daier	Barter
Ren	Skitten
By	Bygd
Bergen Sine Gutter	Hold Brillan
Seks poeng	Null poeng
Davy Wathne	Tore Strømøy
Fotballfest	Bygdedans
Kulturby	Møkkaby
Buekorps	Småbispan
Supportere	Tilskuere
Hus	Fjøs
Trolleybuss	Traktor

hallelujah-steming i Skien. Av det skulle man slutte at vi vendte hjem med nattoget tirsdag morgen som helter. I så fall kjenner man bergensere dårlig. Den sørgelige Drammens-kampen hadde snudd stemningen. Ikke ett menneske hadde møtt opp på stasjonen for å ønske oss velkommen hjem igjen. Vi pådro oss snarere ukvemsord på grunn av denne Drafn-seieren og alle skriveriene det kom til å innebære.”

Dramatisk krabbeløp

Neste historie var hentet fra 1982 “En gjeng fra Ny-Krohnborg dro til Oslo for å se Brann møte Molde i 1982. De skulle bo på Grand Hotel og ankom fredags kveld. Lørdag ble selvsagt brukt til bar-runde, og de havnet etter hvert nede på bryggen. De var blitt ganske sultne, og siden de var på bryggen, foreslo en av dem at de kunne kjøpe krabber. Det oppstod litt uenighet om hvordan de skulle få tilbreidt krabbene, men et lyst hode mente at siden de bodde på Grand, så det måtte da være mulig å få kokken der til å koke krabbene. Siden det ikke var flere pro-tester, ble krabbene kjøpt og gjengen ankom Grand bærende på bæreposer med krabber. Dessverre var ikke kokken så medgjorlig som de hadde håpet på, så plutselig hadde de mange krabber som de ikke helt visste hva de skulle gjøre med. Men som kjent så er ikke bergensere tapt bak en vogn, og gjengen hadde nok et lyst hode. Dennes forslag var å gå opp på rommene og så arrangere krabbe V5 i gangen. Alle fikk utdelt hver sin krabbe og påførte disse et nummer på ryggen med kritt. Løpene startet og veddemålene haglet. Etter en stund viste det seg at den ene krabben var ganske mye dårligere enn de andre. Den tapte og tapte og “eieren” ble mer og mer sint pga alle pengene som forsvant. Tilslutt fikk han nok, grep tak i krabben, og kastet den ut av vinduet.

Kom igjen, Brann!

Bergensmusikere som elsker Brann lager CupfinaleCD

Kjernen av Bergens rockemusikere stiller igjen opp for Brann og BST når vi lager en helt ny cupfinale-CD. Den nye CD-en er Branns offisielle cupfinale-CD og inneholder i alt fire sanger. To er helt nyskrevne for anledningen, mens to av sangene er gamle, kjente sanger som har fått ny og bergensvennlig tekst. Bandet som spiller på CDen er oppkalt etter bildet du leser nå, og heter følgende “den 12. mann”. Sangene har titler som børner preg av at de åtte medlemmene i bandet har mye festerid på Stadion. Kom igjen, Brann!, Ullevaal, vi kommer, det 12. mann og Da for Brann er tidene på sangene.

Bandet består av disse musikere:

nøtt

Aho – Vokal

Oase – Vokal

Rune Kropped – Tromme

Mats Holmen – Gitar, kor

Rene Adland – Gitar, keyboard, kor

Knut Aulund – Bass, kor

Eugen Lien – Bass, kor

Vidar Løken – Keyboard

For første gang i d 13m korte historie skal vi trykke en artikkel som ikke er skrevet av oss. Den er heller ikke oppdiktet. Det er nemlig John Carews forsøk på å selge sin bil via Internet. Annonsen finnes på Carews hjemmeside og ser slik ut: “Selger drømmebilen min.”

Jeg har fått ny bilavtale og må av den grunn selge min gamle. Leserne på internett-siden min vil først få sjansen. Jeg må ha ca. 285 lapper for bilen. Den er helt suveren. Det er en Audi S6, 96 mod. Den er gått 89 000, men det er ingenting for ei sånn kjerre. Her kommer noen facts: Perlesort metallic, aircondition, cruisecontrol, kjørecomputer og svarte skinnseter. 17 tomers sommerhjul og 16 på vinteren, det skulle holde. Bredden er 2.45 Det eneste problem jeg kan se, er at du kan få trøbbel med snuten. Bilen går styggelig fort. Det er faktisk 230 hester (!) under panseret. Det positive er at damene liker’n. Jeg fikk ihvertfall innmari draget etter at jeg kjøpte denne bilen. PS. Bilen er kjørt av en som har fått 10 poeng i både Dagbla’ og VG børsen. Gi bud på følgende e-mail lovo@os.telia.no Venter i spenning. John”

Say no more...

Det han og resten av gjengen ikke visste var at kong Olav akkurat da ankom Grand hotel. Kongen hadde knapt kommet seg ut av limousinen da en krabbe klasket i bakken rett foran beina hans. I løpet av sekunder var hotellet fylt av sikkerhetsfolk som saumfarte etasjene. Etter en kort stund fant de en gjeng fulle bergensere og en mengde krabber som gikk i alle retninger. Sikkerhetsfolkene kastet terroristene opp etter veggene, og de ble kroppsvisitert fra topp til tå. Deretter ble de fraktet ut til svartemarja som ventet utenfor. Natten ble tilbrakt i fengsel. Om de fikk se cupfinalen, forteller historien intet om; men at dette må være noe av det mest utrolige noen har opplevd

i forbindelse med cupfinalen hersker det liten tvil om.”

Davy Wathnes fjelltur

Den siste historien omhandlet cupfinalen i 1988 “I 1988 hadde Brann startet sesongen helt elendig. De hadde tapt de fire første kampene og Odd Johnsen hadde blant annet opplevd å bli slått etter med paraply av en eldre dame i 17. mai-toget. Brann skulle spille mot Voss i første runde av cupen, og NRK stilte mannsterke opp med Per Ståle Lønning i spissen, for de været en sensasjon (på den tiden var det ikke vanlig å vise glimt fra kampene så tidlig i cupen). Men Brann vant kampen 3–0 etter en heller slett innsats. I Bergens Tidende dagen etter kunne man lese en artikkel ført i pennen av daværende BT-journalist Davy Wathne. Han mente dette var noe av det dårligste han hadde sett og sa at dersom dette Brannlaget klarte å komme til Ullevaal, skulle han personlig gå barbeint over fjellet. Et av utslagene dette ga var at Brannspillerne ble forbannet og bestemte seg for at ingen skulle barbere seg før de var utslått av cupen. Som kjent klarte Brann å spille seg fram til finalen, som den gang som nå var mot Rosenborg. De som husker finalen, vil vel aldri glemme de skjeggete Brannspillerne. Det vil si; det er vel en del som vil hevde at det som Lars Moldestad og Jan Erlend Kruse hadde i ansiktet knapt kunne kalles skjeggvekst.

For dårlig for Ullevaal?

Dagen før den første finalen var det spørrekonkurranse på TV hvor Brannspillerne konkurrerte mot Rosenborgspillerne. Etter finalen, som endte 2–2, uttalte Nils Arne Eggen at dette var en så dårlig kamp at den likegodt kunne vært spilt på Ekebergssletten. Til omkampen fikk ingen Rosenborgspillere stille opp til noe som helst kvelden før finalen. Brannspillerne var igjen på med i et TV-program. Dagen etter tapte Brann for Rosenborg uten at vi skal legge skylden på Brannspillernes TV-opptreden. Men tilbake til Davy Wathne. Da han innså at Brann ville komme til finalen, fikk han bokstavelig talt litt kalde føtter og hevdet at han hadde kjørt inn i en tunnel akkurat da han via mobiltelefon hadde latt kommentaren om å gå barbert falle. Det han egentlig hadde sagt var barhodet. Men Davy’en er en mann for sine ord, så han gikk etter sigende største delen av veien mellom Bergen og Oslo til fots. Og han klarte også å gjøre det til en innsamlingsaksjon for kreftavdelingen på Haukeland, og skaffet mye penger til disse.”

Tor Henrik von der Ohe

BBB-info

Gratis hockey!

Bataljonen har gleden av å tilby alle våre medlemmer gratis adgang til alle Bergen Ishockeyklubb sine kamper. Det får du enkelt og greit ved å vise gyldig medlemsskort fra Bataljonen ved inngangen. Møt opp og vær med på å følge en tungtsatsende Bergen Ishockeyklubb på vei mot den norske hockey-elite!

Bataljonen Ung – kjemperabatt på billetter!

Bataljonen har gleden av å tilby våre Bataljonen Ung-medlemmer billett på felt T (foran søndre) for bare 50 kroner! Billett kan kjøpes på www.bataljonen.no eller på mail til frode@bataljonen.no. Er du ikke medlem av Bataljonen Ung, kan du ordne det på nettsiden vår samtidig som du kjøper kampbillett. Bataljonen Ung kommer til å bli et satsningsområde i fremtiden, og i den forbindelse søker vi voksne som ønsker å bidra med alt fra planlegging av arrangementer til å være vakt på Bataljonen Ung sitt felt. Synes du dette høres interessant ut, kan du sende en mail til tony@bataljonen.no. Ønsker du mer informasjon, send gjerne en helt uforpliktende mail. Bataljonen tar sikte på å kjøre “kick-off” for våre Bataljonen Ung-medlemmer i forbindelse med seriestart 2010. Mer informasjon om dette kommer senere. Følg med på www.bataljonen.no!

Supportercupen 2010

Bataljonen har fått æren av å bli arrangør for supportercupen 2010! Dette er en fotballturnering for alle medlemsklubbene i Norsk Supporterallianse (NSA). Turneringen kommer til å foregå på Nymark sommeren 2010. Bataljonen er glad for å ha fått tildelt turneringen, og vi kommer med mer informasjon etter hvert.

Quiz

Huseklepp vs Huseklepp

Quiz-konkurrentene denne gangen er far og sønn Huseklepp. Erik syntes det ble en smule urettferdig siden faren hadde opplevd begges karrierer, mens han selv bare kunne huske den ene. Han tok likevel utfordringen på strak arm.

1. Det var i 1976; svaret kommer kon-takt.

2. Jeg spilte i fire sesonger. Fortsatt ingen nøling.

3. Der spør du vanskelig. Jeg husker jeg fikk blomster da jeg passerte hundre kamper. Jeg skårte vel 16-16 seriemål og noen cupmål..? La meg si ca 20 mål.
– Her har nok noen av målene gått i reprise...

4. Her var det jammen en rekord som Erik ikke har tatt fra meg. Jeg skårte tre mot Lyn i siste seriekamp i 1978. Aldeles riktig.

5. Nei.

6. Det var Roald Kniksen Jensen. Igjen er Huseklepp senior trygg på svaret.

7. Jeg mener det må ha vært i 1963. Årstallet var riktig.

8. Her setter senior i gang å telle. Med litt god tid kunne han sikkert beskrevet hvert av dem. Han skåret i hvert fall i debuten, slår han fast og mener det samlet må dreie seg om 13-14 mål.
Det må aksepteres som full pott.

9. Det er ganske mange. Men akkurat hvor mange...? For en gangs skyld er Huseklepp senior litt usikker. Men han tipper 12.
Denne gangen tok du for lite i.

10. Det er i alle fall ett som eg husker. Kan det være flere, tro. Nei, jeg sier ett.
Det gjorde du rett i.

1. Hvilket år debuterte Ingvald Huseklepp for A-laget til Brann?

2. Hvor mange sesonger spilte Ingvald Huseklepp for A-laget til Brann?

3. Hvor mange mål scoret han for Brann i løpet av disse årene?

4. Erik Huseklepp scoret to mål hjemme mot Lyn i årets serie. Klarte Ingvald Huseklepp noensinne å score to mål eller bedre i seriekamp for Brann?

5. Spilte Ingvald Huseklepp noen gang for a-landslaget i fotball?

6. Erik Huseklepp scoret 3-0 målet mot Skottland. Hva er navnet på forrige bergenser som scoret for a-landslaget for herrer?

7. Når skjedde dette og mot hvilken motstander?

8. Hvor mange seriemål for Brann har Erik Huseklepp scoret totalt (før hjemmekampen mot Strømsgodset 16.08)?

9. Hvor mange europacupkamper har Erik Huseklepp spilt?

10. Hvor mange mål har han scoret på disse kampene?

Tor Henrik von der Ohe og Åshild Samnøy

1. Det var i 1975 eller 1976. Jeg tror det var 1976.
Det gjør du helt rett i.

2. Fire, tror eg. Eller var det tre. Han rykket i alle fall ned med Brann, sier Erik og gir uttrykk for at det ikke er alle brannopplevelser han vil kopiere. Han ender på fire sesonger. Igjen valgte du rett.

3. Jeg tipper 14. Han skårte ikke så mye.
Svaret var nær nok til at vi gir et halvt poeng, og junior har tatt ledelsen.

4. Jeg vet ikke, men sier ja, så blir han glad.
Erik får igjen klaff med tippingen sin. Men vi anbefaler en rekonstruksjon på plenen på Sandsli slik at historie-kunnskapene ikke bare hviler på tipping.

5. Nei. Svaret er selvbevisst og tydelig. Her er det tydelig ikke snakk om tipping lenger.

6. Roald Jensen.

7. 1963.

8. 13 mål. Erik trenger ikke lang tid til å tenke seg om.

9. Her er ikke Erik sikker, men han tipper rundt tjue og viser at han virkelig har dagen. Svaret er nær nok til at vi gir et halvt poeng.

10. Jeg skåret borte mot Suduva, men det er vel bare det ene. Ellers ble det mest målgivende.
Full klaff.

To inn-fem ut

Som kjent har Brann gjort det skarpt på overgangsmarkedet i sommer. Vi har tatt en titt i krystallkulen for å se hva som skjer.

Cato Hansen til LøvHam 7. august

Cato fikk ikke spilletid i Brann og lånes ut til Løvene. Der blir han en umiddelbar hit. Blir toppscorer for laget fra dalen og hentes tilbake til Brann etter sesongen. Får fortsatt ikke spille i 2010 og gis vekk til Viking etter 2010-sesongen. Scorer tre mål mot Brann i Vikings to kamper mot oss i 2011. Kalles Judas av B-gjengen etter overgangen til Viking.

Bjørn Dahl til Hønefoss 13. august

Bjørn får gode skussmål av Hønefossledelsen, men mistrives selv-sagt i flatbygdene på Østlandet. Kunstgress er heller ikke tingen for ham. Spiller greit på et Hønefoss-lag i fritt fall og taper første kamp i årets kvalik til eliteserien. Kommer sterkt tilbake i 2010 og sikrer kvalik. Hønefoss rykker ikke opp da heller. Det gjør heller ikke Bjørn som går gratis til Os Turn.

Armann Smarí Björnsson til Hartlepool 25. august

Armann gjør det skarpt i engelsk førstedivisjon og laget fra byen med Englands vakreste kvinner. Ender som toppscorer i Hartlepool som får playoffplass, men som vanlig ikke rykker opp. Newcastle vil ha Smarí, men han takker nei. – Jeg har sittet nok på benken i Brann. Nå vil jeg spille fotball, sier han.

Harald Aabrekk til NAV 30. august

Aabrekk blir en klar forsterkning for et NAV-lag som har slitt i det siste. Bidrar med motivasjon, humør og diktlesning før han går til Sogndal i vinter. Sogndal rykket opp til eliteserien i 2009, men sliter med å skjønne nordfjordingens humor. Blir personlig rådgiver for Azar i Tyrkia neste sommer.

Azar Karadas til Kasimpasa 31. august

Azar prøver lykken i utlandet igjen. Det blir skader og mistrivsel. Syv kamper fra start. Ingen mål. Kommer tilbake igjen i 2012 etter et mislykket låneopphold til Livingstone hvor han fortsatt ikke skjønner hva Robbie Winters sier. Det er gjensidig.

Diego Guastavino fra Lyn 5. august

El Diego får spillet til å sitte med Huse og ender med åtte målgivende i årets sesong. Får en sterk sesong også i 2010, men sliter med å finne seg til rette med Huseklepps erstatter, Peter Kovacs. Blir likevel toppscorer med syv mål.

Kristoffer Møvik fra Eikanger 31. august

Yngstegutt Møvik var egentlig kjøpt i vinter, men lånt ut til Eikanger i sommer. Møvik får mye spilletid på Brann 2, uten at han blir tatt ut på A-laget av den grunn. Får ett innhopp i cupen i 2011, men går gratis til LøvHam om sommeren i 2011. Der gjør han det helt greit. I 2012 er det ingen som lenger husker at han hadde vært innom Brann.

Per Arne Flatberg

Foto: Bernt-Erik Haaland

Dermed ble det Erik som gikk av med seieren i familieduellen, til tross for at han ikke har like mye selvopplevd historie. Så ser vi fram til at han viderefører seiersformen på banen.

1. 1976 2. Fire 3. 12 4. Ja, han scoret tre mål hjemme mot Lyn 16. oktober 1978 5. Nei 6. Roald "Kniksen" Jensen 7. 1963 8. 13 9. 23 10. Ett

SIDEN SIST...

- har Elektrisk Regn opplevd at Oslo By er den låten alle spør om på konsertene og alle kan teksten til.
- har Klanen passert 50%-merket. Under halvparten av medlemmene gadd gå på hjemmekampen mot Stabæk.
- har KanariFansen fått en ny sang med en tekst som er omtrent slik: "la-la-la-shala-la-la-la- Stasjon! La-la-la-shala-la-la-la-Tradisjon!"
- har Menigheden ofret ett av sine bannere for å la Brannsupportere klippe sørgebånd. Way to go!
- har Selskapsløvene mobilisert til kamp. De ble nesten ti.
- har Rosenborg-tannkremen blitt fjernet fra butikkhyllene. Årsaken var ikke at Steffen Iversen var på tuben, men at bildet var gammelt og draktreklamen var feil.
- har Kråkevingen ettergitt gjelden til Moss FK. Klubben skyldte supporterne 16.000 kroner, men supporterklubben vil heller ha en klubb enn penger.
- har spillerne i Follo samlet inn 300.000 kroner til egen klubb.
- har casualsguttene til Vålerengen begynt å gjemme seg i boss-spenn.
- har styret i Bastionen blitt ytterligere redusert. Nå er de nede i fire etter å ha startet friskt med syv før sesongstart.
- har Lyn fortsatt ikke blitt dratt for skifteretten.
- har Løv Ham blitt ferdig med anlegget på Varden.
- har supportere av Hasunds Hund røyklagt Dale Stadion.
- har en supporter i Moss skadet en vakt ved å hive et pappbeger.
- har Kjetil Rekdal sluttet å snuse.
- har salget av ananas- og pærebrus gått i været i Molde.
- har Sogndal innført brusforbud på Fosshaugane.
- har det utmerkede norske fotballbladet Josimar kommet ut med nummer 2 og 3.
- har Start lagt ned supporterbutikken sin.
- har folk blitt stoppet med skolebøker i sekken på Brann Stadion. Dette av sikkerhetsgrunner.
- har folk blitt fratatt motorsykelhjelmene i Fredrikstad. Også dette av sikkerhetsgrunner.

En bekjennelse

Jeg skjønnte det ikke før. Brann var søndagsunderholdning for de voksne. En person du aldri presenterte for sjefen din eller sure kone. En person som mottok (fortjent nok) all din oppsparte frustrasjon En person du hadde noen av dine beste og tyngste stunder med.

Men Brann var noe adskilt. Ikke var det interessant, og ikke var det underholdende. I alle fall ikke i forhold til legoen og sjørøverskuten min! Dessverre ble forholdet ekstremt tett og nært, og dermed ofte konfliktfylt i årene som fulgte. Dumme Brann. Brann som gjorde at altfor mange helger ble spolert, og altfor mange penger sløst bort.

BRANN OG MEG SLUTTET DELVIS FRED rett før 21-nyhetene 22. oktober 2007. Vi gikk nemlig inn i fredsforhandlinger, diskuterte lidenskap, gleder, skuffelser og livsstil. Vi har diskutert og meglet en god stund nå. Under finner du samtalen vi hadde etter det pinlige 0-1 tapet for Sandefjord 24. august.

Geir: Du, Brann?

Brann: Ja?

Geir: Du er ansvarlig for noen av de største skuffelsene i livet mitt. Spesielt er du ansvarlig for at blodtrykket er farlig høyt hver søndag. Hva har du gjort meg til?

Brann: Det er enkelt. Jeg har gjort deg til meg.

Geir: Hva?!

Brann: Det burde ikke være så sjokkerende?

Geir: Men jeg har vært så sint på deg! Også har du du gjort slik at jeg er blitt som deg?

Brann: Korrekt. Og du har behandlet deg selv (altså meg) ganske dårlig.

SELV OM DET EGENTLIG ER GANSKE LOGISK, tok det litt tid til å komme frem til at Brann faktisk hadde rett. Jeg har vært så sint på inkompetente trenere, late spillere, formenn som har vært mer

opptatt av sin egen person enn Brann og jeg har vært sint på juletrær. Jeg har dermed ikke hatt tid eller energi til å tenke på hva Brann har gjort mot meg – mot hele livet mitt! Junk-food foran hver kamp, perioder med depresjoner, vært sur mot arbeidskollegaer (som ikke er fra Bergen) på mandager, farlig høyt blodtrykk og jeg er blitt en av hovedsponsorene til Norwegian og SAS.

Og jeg spør meg selv: Hvorfor ble det slik at Brann ble en livsstil? Kjøpe sesongkort og være til stede på hver hjemme- og bortekamp, ellers er du en medgangssupporter. Jeg vet svaret. Jeg vet at skyldfølelse selger.

DET SKUMLESTE er at den tiden Brann har vært mest ræva de siste årene (høstsesongen 2001 til 2003), var da jeg trengte Brann mest. Jeg mistrivdes på skolen, og hjemme var det et helvete med krangling og andre komplikasjoner. Jeg har tenkt og skjønt at Brann og Brann Stadion var nøyaktig det jeg trengte. Et fristed der alle dine personlige problemer blir borte i 90 minutter.

VET DU HVA DET BETYR? Først nå tør jeg å innrømme at Brann betyr mer enn bare å underholde meg hver søndag. Jeg vil ikke straffe Brann ved å boikotte de bare fordi sesongen i år ikke har vært som forventet. Jeg bare vet at den mentale helsen ikke har godt av å være for lenge borte fra Brann. Derfor hadde det vært veldig fint om du kunne halt i land en plass i e-cupen, Mr. Nilsen!

Geir Vårdal

Foto: Bernt-Erik Haaland

Brannns sosiale forbilde

Jan Gunnar Solli gikk til topps i d12m uhytidelige kåring av brannspillernes egne forbilder (d12m 2/09).

Den ordrappe spilleren leter for en gangs skyld litt etter ordene når vi ber ham forklare sine sosiale ferdigheter:

– Jeg er glad i mennesker. Uansett hvem jeg møter, så finner jeg stort sett noe å gripe tak i, og jeg er flink til å holde praten i gang.

Lysluggen fra Drangedal har i mange sammenhenger vist seg å kunne mer enn fotball. Han er et ubestridelig sosialt talent og en hjelpsom fyr som gjerne stiller opp for medspillere på fritiden. Sannsynligvis er han også den spilleren fra A-laget som har stilt på tribunen i flest Brann 2-kamper.

Balanserer smil og alvor

– Jeg er stolt over at lagkameratene mine synes jeg klarer å bidra på en positiv måte, sier Jan Gunnar Solli. Han er opptatt av at en munter tone eller "klovnerolle" skal kunne balanseres med seriøst arbeid med fotballen og liker at lagkameratene legger merke til begge sider ved ham. – Men det ødelegger aldri å ha et smil på lur, slår han fast og forteller at han nylig har vært en tur hjemme i Drangedal og lært noen nye vitser som han har testet ut på lagkameratene.

Jan Gunnar Solli får også gode tilbakemeldinger på hvordan han møter de unge supporterne. – Jeg prøver å tenke på hvordan jeg selv var som

ung supporter og hva jeg da syntes var kjekt. Derfor prater jeg litt med de unge supporterne. Når noen ønsker et bilde, kan jeg også foreslå å få andre til å ta bildet slik at de står sammen med meg på bildet, forteller han.

Solli synes det er hyggelig at unge supporterne ser opp til spillerne, men er også bevisst på vise seg som en vanlig person, ikke høyt hevet over andre.

Deler erfaring

Etter hvert som Jan Gunnar Solli har tilbakelagt noen år som fotballspiller på heltid, ser han at han gradvis får en annen rolle i laget. – Jeg har vært heldig som har fått spille med veldig mange gode fotballspillere, noe som gjør meg ydmyk. Da jeg gikk fra Odd til Rosenborg, møtte jeg mange spillere med en imponerende erfaring. Siden den gang har jeg fått være med på mye selv, men det er også mange andre erfarne spillere her i klubben. Det er viktig at vi deler vår erfaring med de yngre spillerne, understreker han.

Jan Gunnar Solli har mange tanker om betydningen av sosial samhandling i fotball:

– Lagets utvikling er mer enn den enkelte sin utvikling. Tonen oss i mellom er veldig viktig. Det handler om hvordan vi kan få hverandre til å yte best mulig. Da trenger vi å gi hverandre positiv feedback. Slik styrker vi oss som lag i kampene, slår han fast.

Åshild Samnøy
Foto: Rune Nilsen

den 12. mann

Vi mimrer

d13m er ikke de største tilhengerne her i byen. Vi synes det er bedre å klappe enn å holde en papirbit over hodet. Men det er kanskje bare oss... Uansett. Under vårt faste månedlige hyll-Geddi-samling mimret vi over hans siste kamp for Brann; hjemme mot VIF i 2003. Det var som vi alle husker noen minneverdige minutter han fikk som innbytter i den kampen. Eller som det står på Wikipedia: "In his last match for Brann, he was put on as a substitute a few minutes before the end, the crowd going wild as he entered the pitch." Javisst, Geddi er selvsagt på Wikipedia på hele to språk. Skulle bare mangle! Etter kampslutt kom det noen ildsjeler som hadde tatt en stoffbit, fargestifter og litt (litt...) kreativitet og kommet opp med dette lakenet. (Legg merke til den frekke detaljen med annenhver bokstav og tall i sort og rødt.) Absolutt prisverdig, det er ikke det. Men det første som egentlig slo oss var at noen ting her i livet går fremover, mens andre ting er beroligende stabilt. I dette tilfellet tifoen som tross alt har blitt bedre, men at potteklippen består!

Steinar Nilsen i motivasjonstale før kampen:

– Guta! Nu går vi ut der og sjokker dem! Vi legg oss fullstendig bakpå, lar dem få dominere totalt, vi slæpp inn første mål etter ett minutt sirka, og så tre-fire til før halvtimen er gått, OG SÅ, DET E DET SMARTE: SÅ TAR VI TIL Å SPÆLL!
(frodegnyten.tv2logg.no)

Du skal ikke ha andre...

At man skifter ut bil, kone, favorittpålegg og hund, men ikke fotballag er en gammel klisjé. Og de aller fleste av oss lever også etter dette. Kanskje litt for mange siden konebytte statistisk sett er ganske vanlig. Men noen er ikke så nøye på det når det gjelder fotball heller. Som disse to karene som ikke går av veien for å både holde med Viking og RBK, og (mye verre) Brann og VIF. Man skulle tro de fikk betalt for det...

Lag	K	V	U	T	mål	P
Bryne	50	7	30	13	30-35	51
Haugesund	22	12	4	6	43-27	40
Sogndal	21	11	7	3	34-21	40
Kongsvinger	21	13	1	7	39-28	40
Hønefoss BK	21	11	6	4	43-23	39
Tromsøen	22	9	6	7	26-33	33
Sarpsborg 08	21	10	4	7	34-25	31
Moss	22	9	4	9	32-37	31
Hødd	22	9	3	10	43-29	30
Alta	22	9	3	10	40-40	30
Løv-Ham	22	9	3	10	32-38	30
NIL-Trysil	22	9	3	10	33-40	30
Mjølsten	22	7	8	25	26-28	28
Nokodden	22	7	1	14	26-37	22
Stavanger	22	5	6	11	23-43	21
Skedje	22	3	3	16	19-45	12

Uavgjortspesialisten

Mye kan tyde på at vi får et snarlig gjensyn med Mons Ivar Mjelde på Stadion neste år. Da som trener for et nyopptrykket Bryne. Det skal i alle fall ikke stå på antall uavgjorte kamper...

(Faksimile vg.no)

Tafsing

Den nye trenden med å tafse på seg selv under trening og kamp er ikke en trend vi bifaller. Sist var det David Nielsen, nå en motstanderkeeper som med høy nytelsesfaktor ligger og ruller rundt med hendene godt plantet mellom beina. Vi skjønner at det av og til kan være behov for å rette på utstyret, vi har alle opplevd at tingene ikke alltid er helt på plass, men dette er å gå for langt. Spesielt graverende synes vi det er at det skjedde rett foran familietribunen.

Pokker! Det var ikke sjokolade...

Tinnitus?

Vår nye speaker Arne Tvedt er en mann som vi mistenker føler seg litt ukomfortabel nede på stadiongresset. Og nå vet vi grunnen. Mannen lider sannsynligvis av tinnitus, og går derfor med beskyttende øreplugger godt plantet inn i øregangen under kampene. Brann har altså ansatt en speaker som er redd for høye lyder!! En mann som bare frykter at Brann skal skåre. Som gruer seg til å til å lese opp lagoppstillingen pga jubelen. Og som nå går og gruer seg til Brann - Odd...

Glede

Vi falt pladask for dette herlige bildet av Stian Jensen (7 år) som var maskot på hjemmekampen mot Strømsgodset. Vi kan bare tenke oss hvor stort dette må være for en purung Brannsupporter. Og vi lurar også på hva aldersgrensen er for å være maskot. Vi vil også!

B-Postabonnement

Returadresse:
Brann Bataljonen Bergen
PB 3759
5845 Bergen

[Noen kjappe]

Tijan Jaiteh

Alder: 20 år.

Tidligere klubber: Gambia Port Authority Football Club.

Kamper for Brann (pr 5.9.09) : 60.

Mål for Brann: 2.

Sivilstatus: Singel.

Utdanning: Har gjort ferdig videregående skole og gjennomført norskkurs.

Ditt beste fotballminne: I tillegg til seriegullet med Brann var det den dagen jeg fikk kontrakt som profesjonell fotballspiller (med Brann).

Favorittlag bortsett fra Brann: Jeg har ikke noe bestemt favorittlag, men liker all god fotball. For eksempel liker jeg godt å se lag som Barcelona og Arsenal.

Beste Brann-kompis: Rudy (Rudolph Austin).

Fineste fotballprestasjon: Det var landskampen jeg spilte for Gambia mot Senegal i fjor. Resultatet ble uavgjort, noe jeg er veldig stolt over siden Senegal er et veldig godt fotballag.

Fotballforbilde som barn: Patrick Vieira.

Yrkesplaner etter fotballkarrieren:

Jeg vil bli forretningsmann.

Favoritt-TV-serie: Fotballkamper.

Om du vart nødt til å delta i en reality-serie, hvilken ville du helst vært med i? Farmen.

Favorittfilm: Ringenes herre.

Sist leste bok: Læreboka på norskkurset.

Åshild Samnøy

Foto: Bernt-Erik Haaland

